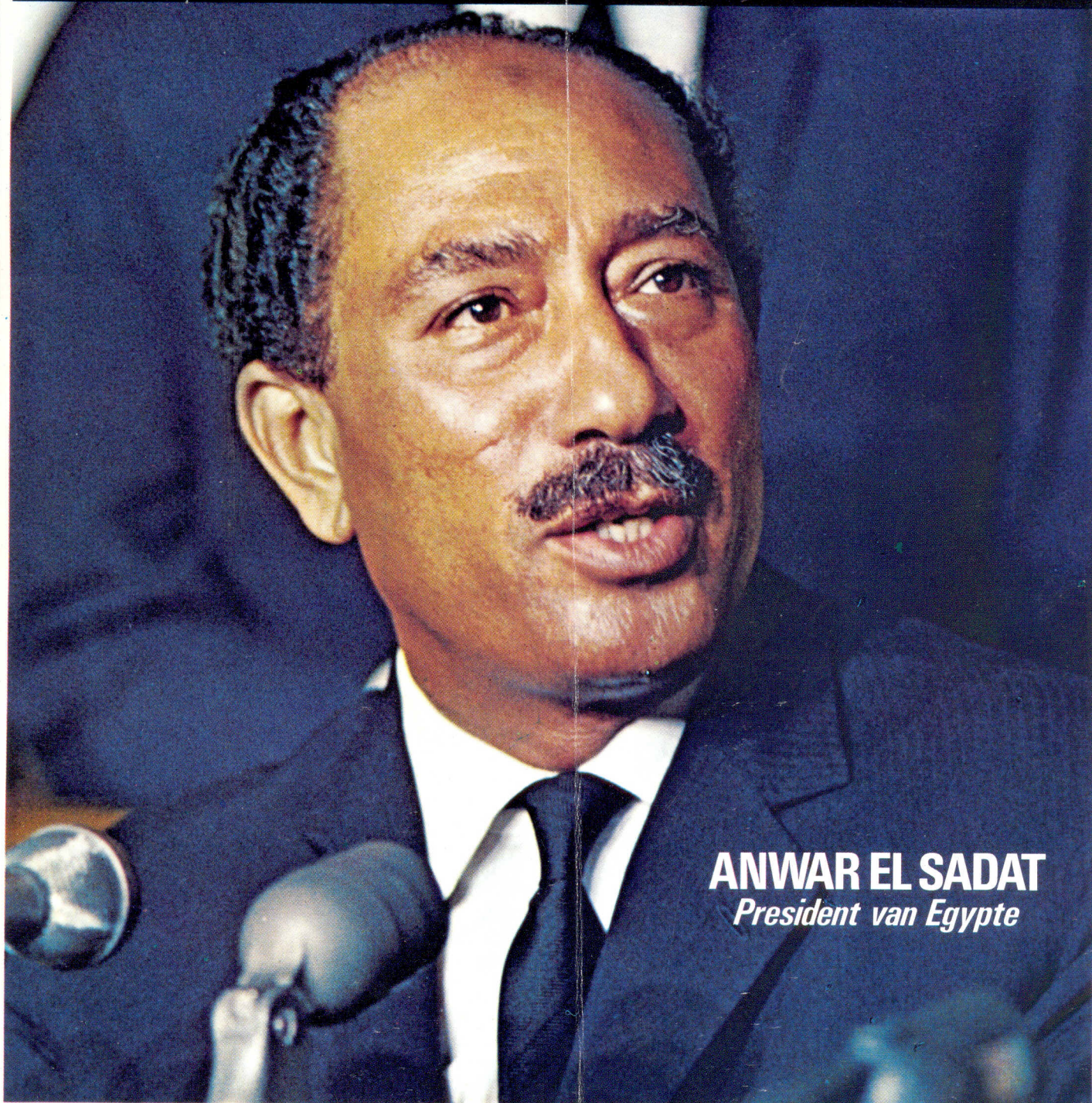

the **PLAIN TRUTH**
a magazine of understanding
(NEDERLANDSE EDITIE)

de

ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

ANWAR EL SADAT
President van Egypte

Wat onze LEZERS SCHRIJVEN

„De ontbrekende dimensie”

„Ik ben zeer ingenomen met het artikel van Herbert W. Armstrong, opgenomen in het novembernummer van *De ECHTE WAARHEID*, dat handelde over de ontbrekende dimensie in seks. De heer Armstrong heeft hierin een moeilijk en ingrijpend probleem aan de orde gesteld.

„Mijn verwachtingen zijn dan ook hooggespannen naar de beantwoording van deze problematiek. Ik ben daarom zo vrij u te verzoeken mij het boek *The Missing Dimension in Sex* te willen toezenden.”

M.A., Rhenen

„Daar mijn dochter nog geen 21 is zou ik haar toch het boek *The Missing Dimension in Sex* cadeau willen doen. Ik vind het heel belangrijk dat de jeugd hierover iets meer verneemt.”

Th.B., Kortenaken (Limb.)

„Met veel genoegen las ik het hoofdartikel *De ontbrekende dimensie in seks*. Inderdaad, u kunt zich bogen op een zuiver begrip. Volgens mij is het dringend noodzakelijk dat dergelijke publikaties meer de overhand krijgen, al was het alleen maar om het publiek te wijzen op het goede in onze samenleving.”

R.v.H., Rijssen

„In uw nummer van november heeft het artikel: *De ontbrekende dimensie in seks* mij vooral getroffen. Het doet werkelijk goed nog eens iets te lezen dat tegen deze seksexplosie stelling neemt.”

A. de W., Aartselaar (Antw.)

„Vooral het boek *The Missing Dimension in Sex* interesseert mij uitermate, daar ik volgende maand in het huwelijk treed en opdat ik in deze wankelende maatschappij, die alle taboes overboord werpt, zou weten, hoe ik tegenover mijn toekomstige kinderen op dat gebied moet staan.”

P.J., Dilsen (Limb.)

Roken

„Een jongen uit mijn klas hield een spreekbeurt over de gevaren van het

roken. Na de les vroeg ik hem waar hij de ons vertelde informatie vandaan had. Hij gaf me toen drie nummers van uw blad *De ECHTE WAARHEID*. De inhoud van deze nummers heeft mij erg geboeid. Daarom zou ik me graag als abonnee op willen geven.”

T.K., Nietap

„Het kleine atoom”

„Het artikel in het septembernummer over *Het kleine atoom, een waar wonder*, heeft mij niet alleen verwonderd, maar ook verblijd, omdat u de zaken niet van één kant bekijkt, maar van vele zijden belicht. Het is gelukkig géén extreem wetenschappelijk artikel geworden, dat zich, zoals u schrijft, alleen maar de vraag stelt: *Hoe zit het in elkaar?*, maar niet vraagt naar het *waarom*, wat toch uiteindelijk veel belangrijker is!”

B.K., Rotterdam

Actueel

„Ik sta versteld van de actualiteiten die in uw tijdschrift staan gepubliceerd. Om op de hoogte te blijven van het wereldgebeuren is dit wel het ideale tijdschrift, waarin alles duidelijk en concreet wordt voorgesteld. Het is een tijdschrift dat grote waarde heeft voor het leven.”

P.J.K., Lelystad

„Ik ben getroffen geweest door de inhoud van uw blad. In de eerste plaats omdat het ook de jeugd aanspreekt, niettegenstaande men soms zegt dat de jeugd geen aandacht meer heeft voor dingen als bezinning en persoonlijk nadenken.

„Anderzijds zijn de artikelen die erin vermeld staan zo gevarieerd. Ik bedoel: ze zijn telkens actueel en het gaat over problemen gezien op het wereldvlak en niet bekeken vanuit een éézijdige hoek.”

P.H., Ieper (W.-Vl.)

„Slechts één zaak spijt me, nl. dat ik de nummers van *De ECHTE WAARHEID* na lezing doorgegeven heb. Had ik dat niet gedaan dan had ik nu reeds (Zie verder binnenzijde achterpagina)

de ECHTE WAARHEID

een tijdschrift voor een zuiver begrip

Februari 1972

5e jaargang

No. 2

Wordt maandelijks uitgegeven in Pasadena (Californië), Radlett (Engeland) en North Sydney (Australië) door Ambassador College. Franse, Nederlandse en Duitse edities worden uitgegeven in Radlett, Engeland; Spaanse editie in Big Sandy, Texas. © 1972 Ambassador College (U.K.) Ltd. Alle rechten voorbehouden.

HOOFDREDACTEUR

HERBERT W. ARMSTRONG

ADJ - HOOFDREDACTEUR

GARNER TED ARMSTRONG

CHEF-REDACTEUREN

Dr. Herman L. Hoeh
Roderick C. Meredith

REDACTEUR VORMGEVING

Arthur A. Ferdig

Kernredactie

William Dankenbring Gene H. Hogberg
Vern L. Farrow Paul W. Kroll
David Jon Hill Eugene M. Walter

Regionale Redacteuren: Engeland: Raymond F. McNair; Australië: C. Wayne Cole; Zuid Afrika: Robert Fahey; Duitsland: Frank Schnee; Zwitserland: Colin Wilkins; Filippijnen: Colin Adair; Zuid-Amerika: Enrique Ruiz.

Redactiestaf: Gary L. Alexander, Dibar K. Apartian, Robert C. Boraker, Charles V. Dorothy, Jack R. Elliott, Gunar Freibergs, Robert E. Gentet, Ernest L. Martin, Gerhard O. Marx, L. Leroy Neff, Richard F. Plache, Richard H. Sedliacik, Lynn E. Torrance, Basil Wolverton, Clint C. Zimmerman.

Ontwerp en uitleg: John Susco, Ron Taylor

Documentatie: Dexter H. Faulkner, Donald D. Schroeder, Karl Karloy, Paul O. Knedel, Clifford Marcussen, David Price, Rodney A. Repp, W. R. Whitehart.

Fotografie: Norman A. Smith, Joseph Clayton, Lyle Christopherson, Frank Clarke, David Conn, Jerry J. Gentry, Ian Henderson, John G. Kilburn.

Grafische verzorging: Don Faast, Thomas Haworth, Dick Jordan, Connie Johnson, Roy Lepeska, Ronald Lepeska, Herbert A. Viera, Jr., Robb Woods, Monte Wolverton.

Administrateur

Albert J. Portune

—Nederlandse Editie—

Redactiestaf: Roy McCarthy, Dick Gagel, Roger Franck, Matthieu Janssen, Iepke Klarenberg, Han Wilms, Thea Clay, Gerda Zonneveld.

Grafische verzorging: John Dunn, David Lloyd.

UW ABONNEMENT is reeds door anderen betaald. Exemplaren voor massaverspreiding worden niet ter beschikking gesteld.

U gelieve uw correspondentie te richten aan:

Ambassador College
Postbus 496
Arnhem
Nederland.

BELANGRIJK: Opgave van adreswijziging graag zo spoedig mogelijk, met vermelding van zowel *oud* als *nieuw* adres.

Persoonlijk

van

**LOOK ter ziele . . . en het geheim van de verba-
zende vitaliteit van De ECHTE WAARHEID.**

IN PLAATS VAN de hoofdredacteur van de springlevende ECHTE WAARHEID te zijn, naast de vele andere verantwoordelijke posities die ik bekleed, zou ik afgelopen oktober vermoedelijk werkeloos zijn geweest.

Ik had een topfunctionaris bij het Amerikaanse blad LOOK kunnen zijn. LOOK ging oktober jl. over de kop. De eigenaar-uitgever van LOOK was Cowles Communications, Inc. De originele uitgave van de Cowles-organisatie is de *Register* van Des Moines, Iowa (VS), die vaak tot de tien toonaangevende kranten in de VS wordt gerekend.

Als jongeman die de journalistiek en het advertentiewezen als loopbaan had gekozen (naar ik toen verwachtte voor mijn leven), beconcurrerde ik de *Register* nogal sterk. Ik was nog een feut in de advertentiewereld en was slechts verantwoordelijk voor de „gevraagd en aangeboden“-rubriek in de *Daily Capital* van Des Moines. Mijn salaris bedroeg \$8 per week. De advertentiemanager van de *Register*, Ivan Coolidge, probeerde de concurrentie te stoppen door me \$10 per week aan te bieden. Ik volgde toen de raad van mijn oom op door niet op het aanbod in te gaan in de wetenschap dat ik de extra \$2 per week opofferde als leergeld voor het principe van vasthoudendheid — een der zeven regels voor succes.

Dertien jaar later, in 1924, toen ik over aanmerkelijk meer ervaring beschikte, drong Forrest Geneva van de *Register* er sterk bij me op aan advertentiemanager van de *Register* te worden. Ik sloeg het aanbod af. Aangezien mijn ervaring in de journalistiek en het advertentiewezen zich meer op het gebied van tijdschriften dan op dat van kranten had ontwikkeld, zou ik, als ik naar de Cowles-organisatie was overgestapt, waarschijnlijk geleidelijk aan bij LOOK terecht gekomen zijn toen dat blad van start ging.

Het verdwijnen van LOOK hield daarom een zekere interesse voor mij in.

Maar nog andere tijdschriften met grote oplaag zijn sinds

(Zie verder blz. 29)

In dit nummer

Wat onze lezers schrijven
— Binnenzijde voorpagina

Persoonlijk 1

Een Verenigde Staten van
Arabische landen — kans
op werkelijkheid? 2

Het Midden Oosten —
Vraaggesprekken met
Arabieren en Israëli's 6

U kunt slank worden 11

Tito's Joegoslavië: Sleutel-
gebied in Europa's
„weke onderlichaam“ 17

Newark: een
stervende stad 21

Vooruitlopend Nieuws 31

Uitzendtijden van
De Wereld van Morgen . . . 32

ONZE OMSLAGFOTO

President Anwar El Sadat werd waarnemend president bij de dood van president Gamal Abdel Nasser in september 1970. Daarna werd hij door de Nationale Assemblée als Nassers opvolger gekozen — een daad die bekrachtigd werd door een plebisiet. Sadat is een van de weinige overlevenden van de negen jonge Egyptische legerofficieren die in 1952 de omverwerping van de monarchie voorbereidden. Oorspronkelijk uit het dorpje Mit Aboe al-Kom in beneden Egypte, is hij op 53-jarige leeftijd Egyptes onbetwiste sterke man.

Een Verenigde Staten van Arabische landen

kans op werkelijkheid?

Op 1 september 1971 werd de grondwet van een federatie van drie Arabische republieken ter stemming aan de bevolking van Egypte, Syrië en Libië voorgelegd. De uitslag was bijna 100 procent vóór federatie. De vraag is echter: „Is het blijvend?” Syrië heeft in vijftintig jaar minstens negen staatsgrepen gekend. Libië's nieuwe regering vierde eerst kort geleden haar tweede verjaardag sedert de omverwerping van de monarchie. En Egypte beleefde onlangs zijn ernstigste politieke opstand in twee decennia.

door Raouf El Gammal

HET DENKBEELD van een geüniteerde natie reikend van de Atlantische Oceaan tot aan de Perzische Golf heeft de leiders van de Arabische wereld al decennia lang getantaliseerd.

De personificatie van deze droom was wijlen de Egyptische president Gamal Abdoel Nasser. Hem stond een unie van Arabische staten voor ogen — 120 miljoen mensen met een gemeenschappelijke taal en godsdienst — als een belangrijke macht in wereldzaken. Dat zou inderdaad het geval kunnen zijn. Deze naties zitten schrijlings op het strategische onderlichaam van de wereld. Ook bezitten zij reusachtige reserves aan „zwart goud” — kostbare olie waar de industrie van de wereld op drijft. Tevens beheersen zij vitale handels- en toegangswegen.

Pogingen tot eenheid

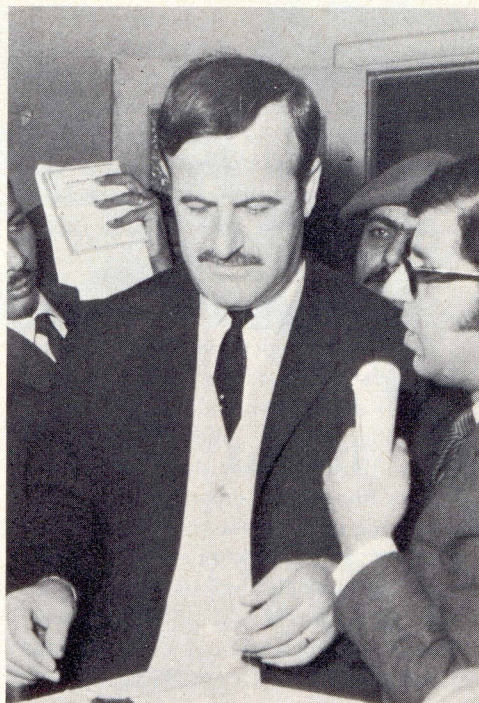
Sedert de Tweede Wereldoorlog zijn er pogingen gedaan om althans een aantal van de energieke naties der Arabische wereld te verenigen. In 1958 sloten Egypte en Syrië zich aaneen tot de Verenigde Arabische Republiek. Later sloot ook Jemen zich aan. Drie jaar later werd de Unie ontbonden. In 1963 tekenden Egypte, Syrië en Irak een verdrag als een eerste stap tot eenwording. De overeenkomst hield nog geen maand stand. Tenslotte kondigden

Irak, Egypte, Koeweit, Jordanië en Syrië in 1964 de vorming van een Arabische Economische Gemeenschap aan. Er kwam nooit iets van.

Opnieuw is er nu een *potentiële* reus in de Arabische wereld in de maak. De recente federatie tussen Egypte, Syrië en Libië vormt een nieuwe natie die een grondgebied van bijna 3 miljoen vierkante kilometer omvat met een bevolking van omstreeks 43 miljoen mensen. Dat komt neer op driemaal het grondgebied van het Europa van de Zes, en één vierde van de bevolking ervan.

Soedan was een der oorspronkelijke landen dat het Verdrag van Tripoli ondertekende, de eerste stap tot federatie. Later besloot Soedan te wachten met toetreden, daar het nog steeds bezig was zijn politieke organisaties op te zetten en de staat op te bouwen. Sommige bronnen beweerden dat de andere lid-staten erop hadden gestaan dat Soedan alvorens tot de Federatie toe te treden eerst zijn communistische elementen opruimde.

De president van Soedan, Noemeiry, lanceerde onmiddellijk een campagne die de communistische partij buiten de wet stelde en gaf zijn eerste minister, die bekend stond om zijn communistische sympathieën, zijn congé. Een staatsgreep in juli verhing de bordjes, ontzette Noemeiry uit zijn ambt en

Foto's: Wide World

EGYPTES ANWAR SADAT

plaatste hem onder arrest. Drie dagen later werd Noemeiry door een *tegen-coup* van zijn aanhangers weer in zijn functie van staatshoofd hersteld.

Het ziet er nu naar uit dat Noemeiry eens voor altijd de communistische antifederatie-oppositie opzij zal schuiven.

Treedt Soedan toe, hetgeen waarschijnlijk lijkt, dan zou het grondgebied van de Federatie niet minder dan 5 473 017 vierkante kilometer omvatten, waarmede zij de *op zes na grootste* natie ter wereld zou zijn. Met 58 miljoen mensen zou dit de federatie tot het *veertiende* land ter wereld maken (schattingen van 1970) en ongeveer de helft van de gehele bevolking van de Arabische wereld omvatten. Zich uitstrekkend over de helft van het Middellandse Zeegebied en over twee derden van de Rode Zeekusten zou zij ook een goede strategische positie langs een belangrijke handelsslagader innemen.

En de Federatie zou zelfs nog verder kunnen uitgroeien.

Potentiële kandidaten voor het lidmaatschap

De Federatie voert een open-deurpolitiek en nodigt andere Arabische landen uit zich aan te sluiten.

Hoewel „revolutionaire” staten zoals Irak en Algerije niet hebben laten blijken dat zij wensen toe te treden, dient

SYRIËS HAFEZ EL ASSAD

men erop bedacht te blijven dat er van de ene dag op de andere een nieuwe regering naar voren zou kunnen treden die wél voor aansluiting zou zijn.

Als deze twee landen zich inderdaad aansluiten zou dit het beeld drastisch veranderen. Algerije is met zijn 2,4 miljoen vierkante kilometer ruim twee keer zo groot als het Europa van de Zes. Drie kwart van zijn 14 miljoen mensen leeft van het land. Ook heeft Algerije grote olie- en gasreserves; in 1970 was het de elfde grote olieproducent van de wereld. Samen met Libië voorziet het in een aanzienlijk deel van Europa's vitale behoeften aan olie. De 57 000 man tellende Algerijnse strijdkrachten worden nu met hulp van de Sovjetunie uitgebreid en gemoderniseerd.

Met zijn overvloed aan rivieren en landbouwgronden vormt Irak een land dat rijk is aan potentiële hulpbronnen. Het leger is door de Sovjets opgeleid en uitgerust. Irak zou dan ook wel eens de overheersende Arabische macht aan de Perzische Golf kunnen worden — eveneens een der onmisbare olieproducerende gebieden van de wereld.

Islam als bundelende kracht

De Islam kan een sterke politiek-religieuze macht worden die deze Arabische naties samenbundelt tot een eenheid met een gemeenschappelijke

LIBIËS MOEAMMAR GADDAFI

kijk op de wereld. Maar deze kijk reikt verder dan de Arabische staten. Het islamitische geloof heeft ook aanhangers in de Balkan, strekt zich uit over de gehele breedte van Noord-Afrika en reikt tot in de Filippijnen en Indonesië. De godsdienstige invloed van het Midden-Oosten kan zich dan ook veel verder uitstrekken dan het geografische zwaartepunt ervan.

Eeuwen geleden was het islamitische rijk een wereldmacht. Na de dood van Mohammed gingen de islamitische veroveringen tot vóór voorbij Arabië. Een eeuw na de dood van de profeet zwermde de moslems over geheel Noord-Afrika uit, tot in Spanje en Zuid-Frankrijk toe. Oostwaarts vielen Syrië, Mesopotamië, Armenië en Perzië onder „het machtige zwaard van Allah”.

De Arabieren zijn het glorieuze verleden van de Islam nog niet vergeten — de tijd toen zij de grootste macht in de wereld vormden. Geen wonder dat zij hun glorieuze verleden willen laten herleven. Maar is het mogelijk een dergelijke macht nieuw leven in te blazen?

De twee sterkste argumenten voor Arabische eenheid zijn: een gemeenschappelijke taal en godsdienst. Maar als deze argumenten onder alle omstandigheden zouden gelden, dan zouden ook alle christelijke naties zich moeten verenigen. Of, laten we zeggen,

Jaafar Noemeiry, president van Soedan. Zijn land staat op de nominatie zich in de naaste toekomst bij de pas gecreëerde Arabische Federatie aan te sluiten.

Foto: Wide World

alle Spaans sprekende landen. Het is dan ook volkomen duidelijk dat taal en religie — hoewel sterke bindende factoren — niet altijd tot eenheid leiden. Toch schijnt er geen enkele andere samenbundelende kracht tussen de verschillende Arabische naties te bestaan — of het zou de *commerciële* factor van de olie moeten zijn.

Egypte profiteert het meest

De huidige Federatie brengt tal van economische voordelen met zich mee, waarbij de deelnemende staten elkaar aanvullen. Libië's „olie-inkomen” van \$2,2 miljard per jaar dat voor het op een na hoogste inkomen per hoofd der bevolking in de Arabische wereld zorgt, zou het kapitaal kunnen verschaffen voor industriële ontwikkeling. Syrië zou zijn partners landbouwgronden voor voedselproductie ter beschikking kunnen stellen. De door de Sovjets uitgeruste en getrainde Syrische strijdkrachten vormen Moskou's secundaire verzekeringspolis voor het behoud van zijn greep op het Midden-Oosten als Egypte ooit mocht uitvalen.

Egypte, met zijn 34 miljoen inwoners waarvan een groot gedeelte beter is opgeleid dan de eigen economie vereist, zou zijn burens van technici en arbeidskrachten kunnen voorzien. Natuurlijk zou Egyptes leger — het machtigste van alle Arabische legers in termen van uitrusting en mankracht — de taak krijgen de lid-staten te beschermen tegen „imperialistische en zionistische agressie”.

Libië's rol

Terwijl Syrië door een afstand van 500 km van Egypte en Libië is gescheiden, hebben de andere staten een gemeenschappelijke grens. Het spreekt vanzelf dat het huidige conflict met Israël een sterke samenbundelende factor in de Federatie is. Voor de Syriërs is het erg ontvullend te weten dat Damascus nog geen 65 kilometer van de Israëlische frontlinies ligt.

Daar Libië zich verder van de Israëlische grens bevindt, zou men uit de mond van president Gaddafi oorlogszuchtige verklaringen kunnen verwachten. (Als 29-jarige „sterke man” is hij meer geneigd tot extremisme; daar komt bij dat de grote afstand tot de Israëlische grens aanleiding geeft tot meer moed dan Damascus kan opbrengen.)

Gaddafi sprak een menigte in Tripoli als volgt toe: „Als wij aan de Jordaanse grens zouden liggen, zouden wij deelgenomen hebben aan een oorlog tegen koning Hoessein en een beroep op de guerrilla's hebben gedaan om de Jordaanse regering omver te werpen”.

Toen de ironie van de gebeurtenissen zich ontvouwde, was het Jordanië die de guerrilla's uitschakelde, waarvan een aantal naar Israël vluchtte en daar hun diensten aanbood om MET het Israëlische leger tegen de Arabieren te vechten!

Naar verluidt zou Libië een voorname rol hebben gespeeld in de pogingen koning el-Hassan van Marokko van de troon te stoten. Ook was het Libië dat aandrang op een spoed-topconferentie om het Jordaanse guerrillaconflict te bespreken. Libische autoriteiten bepleitten zelfs militaire interventie tegen koning Hoessein en de uitstoting van Jordanië uit de 14 leden tellende naties van de Arabische Liga.

De vraag dringt zich dan ook op: hoe kan een dergelijke federatie blijven bestaan wanneer de lid-staten er met betrekking tot belangrijke kwesties zulke tegengestelde meningen op na houden? Egypte neigt tot een betrekkelijk gematigd standpunt, Libië is openlijk extremistisch, terwijl Damascus zich na het recente, bijzonder strijdlustige verleden in tijdelijk stilzwijgen hult.

Politieke beroering in Egypte

De Federatie is zelfs de oorzaak geweest van verhit politiek gekrakeel in Egypte. Ali Sabry, de voormalige vice-president en leider van de Arabische Socialistische Unie (Egyptes enige toegelaten politieke partij), verzette zich heftig tegen de Federatie. Hij betoogde dat de andere lid-staten zouden proberen hun wil op te leggen inzake de interne aangelegenheden van Egypte. Het lijkt geen twijfel dat Libië daarbij op grond van zijn financiële mogelijkheden een sterke kaart in handen zou hebben.

Sabry ging zover om met steun van de ministers van Oorlog en van Binnenlandse Zaken een staatsgreep op touw te zetten ten einde Sadat eruit te werken. Sadats huis werd door zijn eigen veiligheidspersoneel van afluisterapparatuur voorzien. Eerst toen Amerikaanse veiligheidsagenten (die de Amerikaanse minister van Buitenlandse Zaken Rogers vergezelden bij

(Zie verder blz. 32)

POGING TOT VERENIGING VAN DE ARABISCHE WERELD

— De kaart toont de landen die zich verenigd hebben tot een nieuwe Arabische Federatie — Libië, Egypte en Syrië. Soedan, nog geen lid, zal zich vermoedelijk in de naaste toekomst bij de Federatie aansluiten. Onder: de ondertekening van de voorlopige grondwet van de Federatie van Arabische republieken. Van links naar rechts: de presidenten Sadat van Egypte, el-Assad van Syrië en Gaddafi van Libië.

© Ambassador College
Foto: Keystone

AFRIKA

Ten einde vast te stellen hoe vooraanstaande Arabieren en Israëli's over het conflict in het Midden-Oosten denken, hebben adjunct-hoofdredacteur Garner Ted Armstrong en redactieleden van De ECHTE WAARHEID vraaggesprekken gehad met Arabische en Israëli'sche diplomaten en politieke leiders bij de Verenigde Naties en in Jeruzalem. Hier volgt hun commentaar.

„Wij kunnen de overmacht van Arabische staten weerstaan — wij hebben ze al drie maal teruggeslagen. Maar de Sovjetunie is te veel voor ons.”

— Gideon Hausner, lid van Israëls Knesset, voormalig minister van Justitie

GIDEON HAUSNER, een bekend Israëli'sch jurist, vestigde als openbare aanklager in het proces tegen Adolf Eichmann de aandacht van de gehele wereld op zich. Toentertijd minister van Justitie, schreef de heer Hausner een boek over het proces Eichmann onder de titel Justice in Jerusalem. Hausner is hoogleraar geweest aan de Hebreeuwse Universiteit en zit nu in de raad van curatoren. Hij is tevens lid van de Knesset (parlement) als afgevaardigde van de Onafhankelijke Liberale Partij.

V. Mijnheer Hausner, gelooft u dat het joodse volk en de Arabische volkeren, ondanks ethnologische en godsdienstige verschillen, in harmonie met elkaar kunnen leven zonder voortdurende vijandschap?

A. Beslist. Ik ben hier opgegroeid lang voordat er sprake van vijandschap was. Wij waren vrienden en hadden begrip voor elkaar. Als individu tegenover individu, als volk tegenover volk, kunnen wij gemakkelijk tot een oplossing komen.

V. U gelooft dus wel dat het te zijner tijd tot directe onderhandelingen tussen uw regering en die van president Sadat van Egypte zal komen?

A. Of het president Sadat zal zijn, weet ik niet, maar het is wel duidelijk

dat wij uiteindelijk met vertegenwoordigers van Egypte om de tafel moeten gaan zitten om tot een regeling te komen die voor beide partijen aanvaardbaar is. Anders wordt het een opgelegde regeling en zo iets is nooit blijvend. Alleen een door gezamenlijk overleg bereikte oplossing heeft kans van slagen, iets op basis van geven en nemen, van wederzijdse compromissen, van een nieuw begin. Zo iets kan niet van buiten af worden opgelegd; de betreffende staten moeten dit uit vrije wil doen.

V. Ziet u bij de Arabische leiders enige bereidheid om tot het een of andere compromis te komen?

A. Nog niet, maar na verloop van tijd zullen zij wel zover komen. Tenslotte hebben zij het reeds op allerlei verschillende manieren geprobeerd — zij hebben het met oorlog geprobeerd en dat is mislukt. Zij hebben het met een guerrillaoorlog geprobeerd, eveneens zonder succes. Alleen met vrede hebben ze het nog niet geprobeerd. Op een goede dag zullen zij gaan inzien dat dit de enige manier is.

V. Hoe beziet Israël de aanwezigheid van de Russen in Egypte? Is dat een reden voor grote bezorgdheid?

A. Ja, daar maken wij ons grote zorgen over. Tegen de Sovjetunie zijn wij natuurlijk niet opgewassen. Dat is iets waar de NATO en de westerse mogendheden zich het hoofd over dienen te

breken. Wij kunnen de overmacht van Arabische staten weerstaan — dat hebben wij al drie keer gedaan en wij hebben ze teruggeslagen. Maar de Sovjetunie is te veel voor ons. Nu geloof ik niet dat de Russen zich direct met hun hele macht in het conflict zullen mengen. Ongetwijfeld vormen de wapens die de Arabieren nu in handen hebben of waarover zij althans direct kunnen beschikken, voor ons een grote bedreiging.

V. Wat vindt u van de huidige wapenstilstand aan het Suezkanaal? Geeft dat reden tot optimisme voor de naaste toekomst?

A. Ja, zeer zeker. Er is nu al negen of tien maanden niet meer geschoten aan het Suezkanaal [interview van enkele maanden geleden — red.]. Dit is op zichzelf al een nieuwe ontwikkeling. Als het zo blijft, kan het een beter klimaat scheppen voor een eventuele verdere uitbreiding. Al die woelingen in de Arabische wereld zijn natuurlijk funest. Al de binnenlandse moeilijkheden waarmee president Sadat te kampen heeft, maken het hem in zijn buitenlandse politiek niet gemakkelijker, want hij moet een krachtige toon aanslaan — hij moet laten zien dat hij, wat de zogenaamde nationalistische kwesties betreft, niet is verslapt. Anders zou men gaan denken dat hij ook tegenover Israël een slappere houding zal gaan aannemen. Maar zolang er niet wordt geschoten, is er kans dat de

strijd niet weer zal oplaaien en dat is op zichzelf al belangrijk.

En natuurlijk, als er niet geschoten wordt, is er altijd een kans dat wij eindelijk rond de tafel kunnen gaan zitten en de dingen in alle redelijkheid bepraten.

V. Kunnen de Verenigde Naties een rol spelen bij het tot stand brengen van een vredesregeling en wat kunnen de grote mogendheden doen?

A. Wij betreuren het ten zeerste dat de Verenigde Naties nog niet krachtig genoeg zijn om weerstand te bieden aan de pressie van een supermogendheid. Nuchter bekeken — de Russen zijn er nu eenmaal en zijn diep genoeg in de situatie verwickeld dat wij rekening met hen moeten houden. Daarom zal er waarschijnlijk eerst een zekere verstandhouding tussen de twee supermogendheden moeten komen, gesteld althans dat Amerika — dat onze pleitbezorger is — het nodige begrip kan opbrengen voor de minimumeisen die wij stellen, namelijk, dat wij onbedreigd en in vrede onder de andere naties wensen te leven.

V. De Arabieren blijven van Israël eisen dat het al het bezette Arabische grondgebied, waartoe zij ook het oude stads-gedeelte van Jeruzalem rekenen, teruggeeft. Intussen heeft Israël duidelijk te kennen gegeven dat het niet van plan is ooit oostelijk Jeruzalem af te staan. Zou u hierover uw mening willen geven?

A. In de afgelopen drieduizend jaar der gedocumenteerde geschiedenis hebben er in Jeruzalem voortdurend joden gewoond. De enige tijd — de enige tijd — dat wij geen toegang hadden tot de Klaagmuur, tot onze synagogen en heiligdommen aldaar, was gedurende de 20 jaar van Arabische bezetting. Toen kon geen enkele jood de stad binnenkomen, tenzij hij een buitenlands paspoort had en verzweeg dat hij jood was. Nu wij het hier echter voor het zeggen hebben, is er volledige vrijheid van godsdienst. Ik meen dat wij uitstekend zorg dragen voor de heilige plaatsen. Wij hebben trouwens de religieuze leiders van de verschillende godsdiensten verzocht zelf het toezicht van hun heiligdommen op zich te nemen, zodat er nooit, nooit weer sprake kan zijn

dat de ene godsdienst tegenover de andere wordt gediscrimineerd en men er niet meer zou mogen bidden.

Politiek gezien zijn de joden nu al tientallen jaren, lang voordat de joodse staat gesticht werd, in Jeruzalem in de meerderheid. Nu is de stad weer één geworden; de muren die de beide delen van elkaar scheidde, zijn geslecht. Economisch gezien is niemand er gelukkig op achteruit gegaan. De Arabische bevolking schijnt er wel bij te varen. Tweeduizend jaar hebben wij gewacht om in Jeruzalem terug te keren. Driemaal per dag hebben wij gebeden dat de Heer ons naar Jeruzalem zou terugvoeren. Nu Hij dat gedaan heeft geven wij de stad niet meer terug. Waarom zouden wij? Zijn anderen betere beheerders van de heilige plaatsen geweest dan wij? Doen wij het slechter dan de Turken? Of het Britse bestuur? Of Jordanië? Moeten wij de klok eeuwen terugdraaien tot de tijd van de Egyptenaren, de Mammelukken, het Byzantijnse Rijk? De ene staat na de andere is hier geweest en heeft deze Heilige Stad bestuurd. Heeft één ervan het beter gedaan dan wij? □

„Wij zijn bereid om tot een vredesregeling met Israël te komen, mits de Israëli's bereid zijn zich uit de door hen bezette gebieden terug te trekken.”

— Anwar Noesseiba, gewezen minister van Defensie van Jordanië

ANWAR NOESSEIBA behoort tot een der oudste en aanzienlijkste Arabische families van Jeruzalem en is een eminent politiek figuur in de Arabische wereld. In 1947 was hij, als jonge Palestijnse nationalist, secretaris van de Arabische Nationale Liga in Jeruzalem. In 1950 werd hij lid van het eerste Jordaanse parlement. Sinds 1952 heeft hij in achtereenvolgende regeringen belangrijke posten bekleed, waaronder die van minister van Defensie, waarbij hij tevens de portefeuilles van Onderwijs en Ontwikkeling beheerde. Van 1960 tot 1962 was hij gouverneur van de Jordaanse sector van Jeruzalem en van 1962 tot zijn aftreden in 1967 was hij de Jordaanse ambassadeur in Londen. Hij woont in Jeruzalem.

V. Hoe komt het dat Arabieren en Israëli's het op het persoonlijke vlak zo goed met elkaar kunnen vinden, terwijl zij op nationaal niveau zoveel moeilijkheden met elkaar schijnen te hebben?

A. Wij Arabieren hebben noch op grond van ras noch om religieuze redenen iets tegen de joden. Wij geloven dat wij dezelfde afkomst hebben en onze godsdienst is gebaseerd op de joodse traditie. Daarom is er, wat ons betreft, nooit enige reden geweest voor conflicten tussen ons en de joden. Maar sinds de komst van het zionisme zoals wij het hebben leren kennen en de stichting van een joodse enclave in een gebied dat al duizenden jaren Arabisch is en door Arabieren bewoond is geweest, is het conflict helemaal een politiek conflict geworden. Het heeft geleid tot de oorlog van 1948 die tot gevolg had dat het land werd verdeeld.

Daarna is er gevochten in 1956 en tenslotte in 1967. Maar ondanks deze strijd zien wij nog steeds geen enkele reden waarom, onder de juiste omstandigheden, Arabieren en joden niet zouden kunnen samenleven.

Wij geloven dat er zeer veel te winnen zou zijn door zo'n coëxistentie. Vroeger, toen die samenwerking er was — in de glorie-tijd van ons volk — hebben Arabieren en joden een grote traditie, een grote cultuur geschapen en hun bijdrage tot de beschaving is zeer groot geweest. Er is wat ons betreft geen enkele reden waarom dit niet wéér zou kunnen gebeuren, vooropgesteld dat wij onze politieke geschillen kunnen beslechten.

V. Als Israël zich onmiddellijk tot de grenzen van 1967 zou terugtrekken, zou er dan vrede komen?

A. Als ik de verklaringen van alle betrokken Arabische leiders goed heb begrepen, ja! Maar dat zou in het kader van de resolutie van de Veiligheidsraad moeten geschieden. Met andere woorden, er zijn, behalve de kwestie van het terugtrekken, nog andere problemen: het vluchtelingenprobleem b.v. en de kwestie van vrije doorvaart door internationale wateren.

V. Heeft u als Arabier in dit gebied

vrijheid van beweging, vrijheid van meningsuiting en vrijheid in zakendoen?

A. Ik heb nooit enigerlei moeilijkheden ondervonden wat het uitspreken van mijn mening, voor wat zij waard is, betreft. Met andere woorden, ik kan vrijuit spreken — ik praat nu ook tegen u en ik weet zeker dat niemand mij zal komen vragen: „Waarom heeft u dat gezegd?” of „Waarom heeft u dat niet gezegd?”

Ga je echter verder dan alleen je mening te uiten, in die mate dat je iets doet dat de veiligheid van Israël raakt, dan krijg je het heel hard te verduren.

V. Geloof u dat het overgrote deel van de Arabieren werkelijk gelukkiger zou zijn als Israël van de kaart verdween?

A. Het is helemaal niet onze bedoeling dat Israël als staat zou ophouden te bestaan. Wij vragen alleen dat de Israëli's zich terugtrekken uit het grondgebied dat zij in 1967 hebben bezet opdat ons bestaansmogelijkheid wordt gegeven. Het gaat er niet om dat wij ze helemaal weg willen hebben.

V. Hoe kan Israël het vertrouwen van zijn Arabische naburen winnen?

A. Door zich bereid te verklaren zich uit alle gebieden terug te trekken. De kwestie is m.i. ook hoe wij het vertrouwen van de Israëli's kunnen winnen.

V. De Egyptische president Sadat heeft naar verluidt gezegd dat er voor deze en de komende generatie geen vrede met Israël zal zijn en dat Egypte bereid is een miljoen soldaten op te offeren om zijn doel tegenover Israël te bereiken. Is er dan geen andere mogelijkheid om de huidige geschillen op te lossen dan alleen door oorlog en bloedvergieten?

A. Deze verklaringen werden bij twee verschillende gelegenheden afgelegd. President Sadat heeft echter ook gezegd: Wij zijn bereid om met Israël tot een vreedzame regeling te komen, mits de Israëli's van hun kant bereid zijn zich uit de door hen bezette gebieden — alle gebieden die zij in 1967 hebben bezet — terug te trekken. Ik begrijp niet waarom men zich niet meer herinnert wat hij in dat verband heeft gezegd, terwijl men constant blijft hameren op wat hij volgens de persberichten over oorlogvoeren heeft gezegd. Echte vrede is iets dat zich moet ontwikkelen. Het is niet iets dat van de ene dag op de andere tot stand komt. Ook als wij een vredesverdrag hebben, zal het nog een tijd duren voordat men elkaar begint te kennen. Wij hebben

jaren en jaren, duizenden jaren als u wilt, samengeleefd door onze hele traditie. Onze onderlinge betrekkingen zijn goed geweest. Dat wij elkaar de afgelopen vijftig jaar beoorloofd hebben, wil niet zeggen dat de reserve aan goodwill die wij tegenover de joden gevoelen, uitgeput zou zijn. Hoewel vrede misschien niet op slag in absoluut normale betrekkingen zal resulteren — het kan enige tijd duren voordat we de laatste vijftig jaar van conflict te boven zijn — maar op zijn tijd komt het toch en daarop heeft Sadat waarschijnlijk bedoeld — dat een werkelijke vrede een kwestie van tijd is, omdat het iets is dat zich moet ontwikkelen. Ik geloof niet dat hij bedoelde dat wij nog vijftig jaar op elkaar moeten blijven schieten.

V. Zou het beter zijn als de Verenigde Staten en Rusland niet betrokken waren bij de problemen tussen de joden en Arabieren?

A. Ik geloof wel dat het gemakkelijker zou zijn, maar het is heel erg irrealistisch te veronderstellen dat zij er ooit buiten zouden blijven.

V. Veel Israëli's zeggen dat, als de

regeringen van Israël en de Arabische landen om één tafel zouden gaan zitten en hun geschillen bepraten, er dan veel spoediger vrede zou komen.

A. Dat waag ik te betwijfelen. Zolang men niet uitgaat van een internationaal aanvaarde grondstelling waarvan men weet dat ze voor beide partijen wel min of meer acceptabel is, haalt het niets uit met elkaar te gaan praten. Men zit dan alleen maar bij elkaar en verliest zich in verhitte debatten en als men dan van de tafel opstaat, is er nog bitter weinig bereikt!

V. Geloof u dat de manier waarop Israël in 1956 onder druk werd gezet om zich uit de Sinai-woestijn terug te trekken, ook nu succes zou hebben om de Israëli's te dwingen zich uit de bezette gebieden terug te trekken?

A. Ik hoop ten eerste dat het terugtrekken uit overtuiging zal gebeuren — dat de Israëli's zullen inzien dat terugtrekking uit de gebieden in het belang van de vrede en van de wereld in het algemeen zal zijn. Of de Russen en Amerikanen één lijn zullen trekken om de Israëli's te dwingen die oplossing te aanvaarden, is iets wat ik niet weet. □

„Als er weer oorlog komt tussen Israël en de Arabieren, zal die heviger en zwaarder zijn, en naar ik denk langer duren dan de zesdaagse oorlog.”

— Ezer Weizman, lid van de Gahal, Israëls oppositiepartij

EZER WEIZMAN, geboren in Israël, is voor het grootste deel van zijn leven militair geweest. In de Eerste Wereldoorlog vocht Weizman in de Royal Air Force, en later had hij een belangrijk aandeel in de opbouw van de jonge Israëli'sche luchtmacht. Van 1956 tot 1966 was hij bevelhebber van de luchtmacht en diende vervolgens drie jaar direct onder de chef van de generale staf. Hij was korte tijd minister van Vervoer, van 1969-70, totdat zijn partij zich uit de regeringscoalitie van Nationale Eenheid terugtrok. De heer Weizman is nu een vooraanstaand Israëli'sch politicus en zit als lid van de Gahal-oppositiepartij in de Knesset.

V. Wat gaat er, dunkt u, in de eerstkomende vijf jaar in het Midden-Oosten gebeuren?

A. Om te beginnen hoop ik van harte dat de Arabieren tot bezinning zullen komen en ophouden ons te bedreigen, zodat wij niet gedwongen zullen worden weer naar de wapens te grijpen. U moet wel bedenken dat, als er weer oorlog komt tussen Israël en de Arabieren, die heviger en zwaarder zal zijn, en naar ik denk langer duren dan de Zesdaagse oorlog. Het zal waarschijnlijk ook de situatie in het Midden-Oosten weer veranderen zoals dat door de Zesdaagse oorlog is gebeurd. Daarom hoop ik vóór alles dat wij in de komende vijf jaar een oorlog kunnen voorkomen.

De situatie zou dan zo kunnen blij-

ven als zij momenteel is — geen oorlog en ook geen vrede. Natuurlijk hoop ik dat de Arabieren tot een vergelijk met ons zullen komen. Zo niet, dan gaan wij op dezelfde voet verder. Over het algemeen gesproken is het bijzonder moeilijk precies te voorspellen wat er in wat ik het „Modder-Oosten” noem, in de komende vijf jaar zal gebeuren.

V. Wat is het fundamentele probleem in het Midden-Oosten?

A. Hét grote probleem is dat de Arabieren (en ik hoop dat ik het mis heb) niet tot de slotsom zijn gekomen dat wij hier zijn om er voor goed te blijven. Zij beschouwen ons nog steeds als een voorbijgaande episode — zoals de Kruisvaarders. Die waren hier inderdaad wel 100 jaar, maar na die 100 jaar werden ze er weer uitgeschopt, terug naar waar ze thuishoorden.

V. President Sadat heeft gezegd dat er voor deze en de komende generatie geen uitzicht op vrede met Israël is. Hij heeft ook gezegd dat Egypte bereid is een miljoen soldaten op te offeren om zijn doel tegenover Israël te bereiken. Is er dan geen andere mogelijkheid om de bestaande geschillen op te lossen?

A. Ten eerste hoop ik dat Sadat zich vergist en dat hij alleen voor zijn eigen generatie spreekt. Als wij Israëli's ook nú trouw blijven aan datgene waarin wij geloven, dan zullen wij, geloof ik, een betere kans hebben een oorlog te voorkomen dan door welke maatregelen ook. De stemming onder de Arabieren is op het ogenblik zó dat, als wij blijf zouden geven van enige bereidheid ons terug te trekken, dit voor Sadat een sein zal zijn om op te rukken. Daarom zal een onwrikbaar geloof in en een vasthouden aan wat je als juist beschouwt, je niet alleen een waarborg geven voor een betere toekomst, maar het zal naar alle waarschijnlijkheid ook een oorlog voorkomen.

V. Zou uw regering naar de grenzen van 1967 kunnen terugkeren en toch aan de macht kunnen blijven?

A. Neen, beslist niet, en ik weet zeker dat zij dat ook niet zal doen.

V. Zou Israël de huidige toestand van vrede-noch-oorlog voor een aanzienlijke periode kunnen volhouden?

A. Ja zeker, wij hebben vrijwel geheel ons leven zo geleefd. Na 2000 jaar ballingschap zijn tien of vijftien jaar niet lang.

V. Wat voor internationale garanties zou Israël moeten hebben, voordat het erin toestemt zijn troepen terug te trekken?

A. Ik zou mijn troepen voor geen enkele internationale garantie terugtrekken. Ik zou mijn troepen alleen terugtrekken als ik een getekende overeenkomst met Egypte had voor een langlopende vredesregeling, niet voor zo'n tijdelijk verdrag getekend door een bemiddelaar.

V. Wie zou het meest gebaat zijn bij een heropening van het Suezkanaal?

A. Uit militair oogpunt, de Russen. Zij zouden dan vrij zijn hun schepen van de Zwarte Zee naar de Indische Oceaan te dirigeren. En in de tweede plaats zou de Europese handel erbij gebaat zijn en natuurlijk ook de Egyptenaren zelf.

V. Heeft Israël enige research verricht op het gebied van militaire toepassing van kernenergie?

A. Iedereen doet onderzoekingen.

V. Heeft Israël op het ogenblik plannen klaar voor kernwapens?

A. Dat kunt u beter aan de minister van Defensie vragen.

V. Hoe komt het dat Arabieren en Israëli's op het persoonlijke vlak goede vrienden zijn, terwijl zij op nationaal niveau zo vijandig tegenover elkaar staan?

A. Omdat wij als naties niet samen aan één tafel zitten. Op het persoonlijke vlak praten we samen, eten we samen, wonen we samen en argumenteren we met elkaar. Op nationaal niveau weigeren zij van hun kant helaas met ons om de tafel te gaan zitten. Dat is precies wat ik in het begin zei. Als wij samen om de tafel gaan zitten, zullen wij m.i. een oplossing vinden.

V. Is dat één van de fundamentele vereisten voor het vinden van een oplossing?

A. Absoluut, absoluut. Hoe kan je met vriend of vijand tot een oplossing komen, als je niet samen gaat praten?

V. Zou het enig verschil maken wie wie het eerst uitnodigt?

A. Nee. Als Sadat ons vandaag zou opbellen, zouden de Israëli'sche leiders naar Cairo gaan en met hen praten. Ik zou de eerste zijn om dit te adviseren. Ik wou dat ik zelf kon gaan.

V. Is het mogelijk de grote periodes van vruchtbare samenwerking tussen Arabieren en joden te doen herleven?

A. Er is nu al veel samenwerking. De Arabieren die sinds 1948 in de staat Israël wonen, zijn geheel in het economische leven van Israël geïntegreerd en leiden hun eigen culturele en religieuze leven.

V. Wat is de toekomst van Jeruzalem?

A. Ik geloof dat Jeruzalem niet alleen uit ons oogpunt een omstreden stad is, maar feitelijk uit dat van de hele wereld. Voor ons is Jeruzalem het hart en de ziel van het joodse volk en het hart en de ziel van Israël, en ik denk dat Jeruzalem nooit meer verdeeld en nooit geïnternationaliseerd zal worden, maar zal blijven zoals het is. Nooit is Jeruzalem zó vrij geweest voor iedereen, hetzij christen, moslem of jood, als nu.

V. Welk beleid moeten de Verenigde Staten in het Midden-Oosten voeren om hun nationale belangen het best te dienen?

A. De gemeenschappelijke banden tussen ons en de Verenigde Staten zijn democratie, particulier initiatief en een vrije maatschappij met al haar moeilijkheden en frustraties. Wij zijn de enige werkelijke democratie in dit deel van de wereld. Ik vind dat Amerika de volken van het Midden-Oosten en over de gehele wereld ervan moet overtuigen dat de Amerikaanse manier van denken en leven beter is dan die van de Sovjetunie. Ik vrees dat de Verenigde Staten dit niet krachtig genoeg doen en daardoor zijn zij hier en daar helaas terrein aan het verliezen.

V. Wat zou het antwoord van Israël zijn, als eenheden van de Russische luchtmacht en marine tegen Israël in actie zouden komen?

A. Als dat zou gebeuren, zou dat voor beide partijen zeer onplezierig zijn. Laat ik daar verder op ingaan. Men is gewoonlijk bevreesd voor wat men niet kent, en aangezien Rusland met al zijn geheimzinnigheid een nogal onbekende grootheid is, is men er bang voor. Maar daar schuilt veel overdrevens in. De Russische vloot in het Midden-Oosten kan niet echt of ernstig tussenbeide komen bij operaties op de grond in de Sinai-woestijn. De Russische strijdkrachten in Egypte, zo'n 15 000 in aantal, zijn voor defensie en instructie bestemd. Het transport van omvang-

rijke troepenmachten van Rusland naar Egypte is voor de Sovjetunie een logistiek probleem van langdurige aard. Egypte te vietnamiseren en Israël vanuit de Sovjetunie aan te vallen, lijkt vrij onwaarschijnlijk. Daarom, als men de mogelijkheid van Russische interventie in de huidige crisis analyseert, dan denk ik dat het beangstigend en lastig kan zijn, maar niet doorslaggevend.

V. Geloof u dat Egypte gelukkig is met zijn afhankelijkheid van Moskou?

A. Ook dat betwijfel ik. Ik heb de indruk dat Egypte op allerlei gebied graag de vruchten zou willen plukken zonder de prijs ervoor te betalen.

V. Als de Sovjetunie en de Verenigde Staten — de grote mogendheden — zich van het Midden-Oosten zouden distantiëren, zou dan een nieuwe oorlog tussen Arabieren en Israëli's meer of minder waarschijnlijk worden?

A. Minder.

V. Zou u liever zien dat de grote mogendheden zich terugtrokken en u het alleen lieten opknappen?

A. Ik zou graag willen dat de Russen ophoepelden. Ik vind dat het tijd is dat Amerika gaat inzien dat onze oorlog hier niet slechts een confrontatie is tussen Israëli's en Egyptenaren, maar tussen West en Oost. Het is tijd dat

de Verenigde Staten gaan beseffen dat zij de Russen érgens een halt moeten toeroepen.

V. Ziet u een tijd komen waarin Israël zich samen met Libanon, Jordanië, Egypte en andere landen in een Economische Gemeenschap van het Midden-Oosten kan verenigen?

A. Absoluut. Dat zou misschien 25 jaar kunnen duren, maar tenslotte moeten wij Israëli's in die richting denken. Als wij ervan overtuigd zijn dat wij hier niet slechts tijdelijk, maar voor goed zijn, dan moeten wij aan onze toekomst denken als economisch, cultureel en geografisch deel van het Midden-Oosten. □

„Oost-Jeruzalem is volkomen Arabisch ... daarom dient het nog steeds als bezet Arabisch grondgebied beschouwd te worden.”

— **Baha ud-Din Toukan, ambassadeur van Jordanië
bij de Verenigde Naties**

BAHA UD-DIN TOUKAN is sinds april 1971 ambassadeur van Jordanië bij de Verenigde Naties. Hij woont in Salt op de oostelijke oever van de Jordaan. Na aan de Amerikaanse Universiteit in Beiroet te zijn afgestudeerd werd hij rijksambtenaar in Jordanië. Hij was ook verbonden aan het hof van wijlen koning Abdoellab. In 1947 werd hij consul-generaal van Transjordanië in Jeruzalem. Een jaar later kreeg hij een post in het ministerie van Buitenlandse Zaken en werd later gevormd minister in Cairo en Ankara. Hij was ook nog ambassadeur van Jordanië in Londen. Van 1966-70 was hij staatssecretaris van Buitenlandse Zaken en vertegenwoordigde hij de Arabische Liga in Rome.

V. Excellentie, gelooft u dat er een reële kans bestaat op een spoedige regeling van de crisis in het Midden-Oosten?

A. Ik zie geen oplossing in de naaste toekomst, maar alles hangt af van het feit of Israël positiever zal reageren op de nota's en eisen van Dr. Jarring in die zin dat Israël zich verplicht zich te

houden aan resolutie 242 van de Veiligheidsraad, of zich althans verbindt zich uit de bezette Arabische gebieden terug te trekken.

V. Voorziet u de mogelijkheid van een hervatting van de vijandelijkheden? Of gelooft u dat men een minder harde houding zal gaan aannemen en dat de bestaande wapenstilstand voor onbepaalde tijd zal worden verlengd?

A. Niemand in het Midden-Oosten — ik spreek hier namens de Arabieren — zou de vijandelijkheden willen hervatten. Zij zijn zeer vreedzame en vredelievende mensen. Het hangt er helemaal van af hoe Israël zich met name tegenover deze houding zal opstellen en tegenover de houding van de Arabieren die om een vreedzame regeling op grond van de resolutie van de Verenigde Naties vragen.

V. Jordanië en Israël hebben het in het verleden goed met elkaar kunnen vinden en het is gebleken dat Arabieren naast Israëli's kunnen leven, naar school gaan en werken. Waarom gelooft u dan dat een vrede op nationaal niveau zo moeilijk te verwezenlijken valt?

A. Sinds de staat gevestigd werd heeft Israël alle resoluties van de Verenigde Naties met betrekking tot de wettelijke

rechten van de Palestijnen steeds naast zich neergelegd. Palestijnen hebben hun bezittingen moeten opgeven, zijn uit hun woningen verdreven en leven in verspreid liggende vluchtelingenkampen nog steeds van liefdadigheid. Jordanië heeft tevergeefs geprobeerd de resoluties dwingend te laten maken en uitgevoerd te krijgen. Was dit wel gebeurd, dan zou de crisis niet dit punt bereikt hebben.

V. Geloof u dat er enige kans op is dat de huidige regering van Israël aan de resolutie gehoor zal geven?

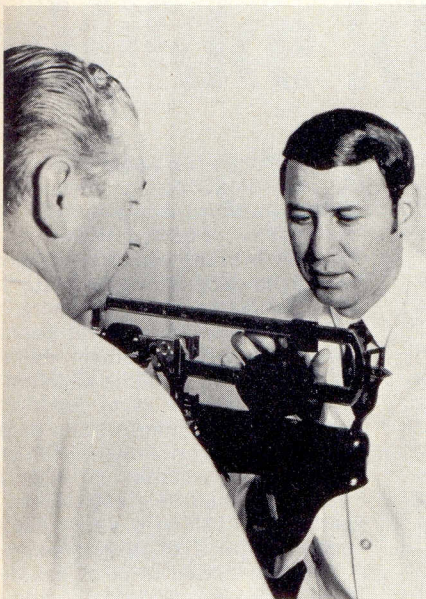
A. Dat zou zij moeten doen, als zij werkelijk deel wil uitmaken van deze internationale volkerengemeenschap. In dit internationale forum van naties is de tendens tegenwoordig dat iedereen vrede wil. Daarom zou iedereen er ook aan moeten meewerken deze vrede te verwerkelijken.

V. Geloof u dat, als Israël zich tot de grenzen van vóór 1967 zou terugtrekken, er vrede zou komen in het Midden-Oosten?

A. Ja, ik denk van wel.

V. Waarom gelooft u dat, terwijl er toch vóór het conflict van juni 1967 praktisch gesproken ook geen vrede was?

A. Omdat Israël vóór 1967 niet bereid was de resoluties van de Verenigde Naties voor een oplossing van deze kwestie te aanvaarden. Er waren toen drie hoofdresoluties. Eén betreffende het recht van de vluchtelingen om naar hun geboortegrond terug te keren of schadeloosstelling te krijgen. De
(Zie verder blz. 30)

Miljoenen mensen in onze westerse wereld kampen met overtollig gewicht. Bent u er één van? Hoe staat het met uw kinderen? Hier volgt wat u ertegen kunt doen.

VOORDAT u dit artikel begint te lezen, moet u vooral dit goed begrijpen: u kunt vermageren, hoe gezet u ook bent. Iemand met een lengte van 1,90 m en een gewicht van 365 kg vermagerde op zijn 39e jaar tot 105 kg — een verlies van 260 kg. Ettelijke tientallen mensen zijn 90 kg of meer kwijtgeraakt — en bleven het kwijt.

In totaal hebben te dikke mensen in de welvaartslanden ruim een *miljoen ton* aan gewicht verloren! Maar het droevig vervolg op dit verhaal is dat de meeste kilogrammen weer zijn teruggekomen. Snel vermageren (en dik worden) is gemakkelijk, maar slechts weinig mensen houden een *langzame* afneming in gewicht zonder toeneeming vol.

Naar schatting slaagt slechts ongeveer *twee procent* van de onder medisch toezicht staande te zware patiënten erin hun juiste gewicht te bereiken en dat een jaar *lang zo te houden*.

Dit is geen erg beemoedigend nieuws voor de miljoenen corpulente mensen, van wie de meesten overspringen van de ene modekuur

op de andere, of anders *helemaal* de hoop opgeven ooit te vermageren.

Als dat uw probleem is, bewijs dan uzelf een dienst — lees nog *één ander artikel* over corpulentie — dit artikel! De *enige* uitvoerbare manier om te vermageren en het verlies aan gewicht *constant* te houden, wordt in de stelregels van

dit artikel uiteengezet, dat op grond van de verhandelingen en ervaringen van de meest succesvolle deskundigen op het gebied van voedingsleer en vermagering ter wereld werd samengesteld.

Leven, vrijheid en streven naar geluk

Uw eerste drijfveer om te vermageren behoort in het belang van het *leven zelf* te zijn. Als u 20% te zwaar weegt (ongeveer 14 kg voor de meeste mensen), bestaat het gevaar dat u *zeven jaar vóór* uw tijd zult sterven. Vergelijk dit met een verlies van gemiddeld *vier levensjaren* voor een volwassene die 25 sigaretten per dag rookt.

Als men een luttel *vijf kg* te zwaar weegt, kan dat een groter risico met zich meebrengen dan het roken van 25 sigaretten per dag.

De Amerikaanse Metropolitan Life Insurance Company vergeleek de sterftekans voor te zware personen met die voor personen met een normaal gewicht in de leeftijd van 25 tot 74 jaar. Hier volgen hun bevindingen:

De grotere sterftekans door welke oorzaak ook, op elke leeftijd, was 47% hoger dan normaal voor te zware vrouwen en 50% hoger voor te corpulente mannen. Voor alle volwassenen was de kans op overlijden door hartziekten 63% groter, door leverziekten tussen de 90 en 100%, door suikerziekte 275% en zelfs de kans op dodelijke ongelukken was 24% groter voor een persoon met overtollig gewicht.

De ervaring wijst echter uit dat

U KUNT SLANK WORDEN

door Gary Alexander

weinig mensen die te zwaar zijn, door deze statistische gegevens tot daden worden aangezet. Er is een hartaanval of een soortgelijk ernstig gebeuren voor nodig om hen serieus in actie te brengen. En dán kan het te laat zijn.

De meeste dikke mensen worden er in de eerste plaats toe aangezet af te slanken uit het verlangen er beter uit te zien, om echtgenoot of vriendje te plezieren, of om te kunnen meedingen in sport of in een werkring.

Iedereen wil zich in staat voelen hard te lopen, te wandelen, te zwemmen, trappen op te lopen, iets te tillen, te trekken of zelfs lange tijd te *staan* zonder angst voor een lichamelijke instorting — in staat om volop van het leven te genieten.

Aan het geestelijke steuntje van slechte eetgewoonten te ontsnappen is een ervaring van *vrijheid*, van zich vrij voelen, van hernieuwd vertrouwen. Geen wrede grappen meer, geen hartkloppingen bovenaan een hoge trap, geen maatschappelijk onheuse bejegeningen, gevolgd door een overdaad aan eten of tranen. Deze vrijheid behoort onze tweede sterke drijfveer te zijn — na die van het *leven*.

Leven en vrijheid stellen u in staat wáár geluk na te streven. Uw gezin, uw liefhebberijen, uw werk en uw vrienden worden uw gehele leven — in plaats van dat uw eten en uw lichaam het middelpunt van het heelal zijn. Duizenden getuigenissen van succes hebben laten zien dat een nieuw succesvol leven voor u opengaat wanneer u de slechte gewoonte van overeten afzweert.

Wanneer u de gewoonte afzweert, hebt u niet het voordeel dat u „geheel droog komt te staan” zoals een verslaafde aan alcohol of drugs. U moet eten om in leven te blijven. *De sleutel tot vermagering ligt in wat u eet en wat u verbrandt.*

De vele oorzaken van corpulentie

Maar wat iemands pogingen tot vermagering compliceert, zijn uiteenlopende factoren zoals zijn achtergrond, zijn werkring, zijn eetgewoonten (zowel vroeger als thans), zijn huiselijke omgeving, zijn erfelijke aanleg en zijn maatschappelijk milieu.

De meeste corpulente mensen hebben twee factoren tegen: milieu en erfelijkheid. Als *beide* ouders te zwaar

zijn, heeft het kind 80% kans dat het te dik wordt; als één van de ouders te zwaar is, loopt het kind dit risico voor 40%. Als beide ouders normaal van gewicht zijn, dan vermindert de kans voor het kind om te dik te worden tot 10%. Deze erfelijkheid is niet grotendeels het gevolg van de zondebokken „zwarte botten” of „klieren” of „retentie van water”, doch eenvoudig omdat de ouders het slechte voorbeeld gaven!

De derde nadelige factor komt van de kant van onze *maatschappij*. We leven in een sedentaire wereld; we zitten op school als kinderen; we zitten op ons werk als ouders; we zitten in auto's; we zitten voor de tv en in de bioscoop; en we zitten op ons gemak. Zelfs militairen in opleiding en mijnwerkers liggen, zitten en staan ruim 18 uur per etmaal.

De maatschappij voorziet ons ook van kant en klaar verpakte maaltijden die de calorieën vermenigvuldigen, maar geen *voedingswaarde* bezitten. U bent waarschijnlijk nooit helemaal verzadigd geworden door zo'n „maaltijd”, die alleen maar honderden „lege” overtollige calorieën toevoegt. Onze grootouders, die op betrekkelijk caloriearm, natuurlijk voedsel leefden en gewoonlijk veel lichaamsbeweging hadden, konden deze beide „caloriekomplotten” die onze hedendaagse sedentaire maatschappij bezoeken, de baas blijven.

Als u te zwaar bent, weersta dan de verleiding uw erfelijke aanleg, milieu, gemeenschap, ouders, kruidenier of enig ander snel gevonden zondebok de schuld te geven. Het is uiteindelijk uw schuld. Niemand dwong u tegen heug en meug te eten.

Hoe men NIET moet vermageren

Wanneer u het enige vermageringsprincipe kent — het eten van minder calorieën dan u verbrandt — moet het nogal duidelijk zijn waarom de meeste diëten en vermageringskuren niet helpen.

Op grond van geestdriftige berichten van ongelooflijke vermagering keren miljoenen te zware mensen zich tot de talloze kuren die in zwang zijn. Al naar gelang van uw speciale zwakke punt, kunt u kiezen tussen een vloeibaar dieet, een dieet met een hoog eiwitgehalte, een hoog vetgehalte, een hoog koolhydraatgehalte, of zelfs een Zen-

(Zie verder blz. 14)

het

CORPULENTIE onder volwassenen wordt als één der belangrijkste gezondheidsproblemen van onze westerse welvaarts wereld beschouwd. Maar voor een toenemend aantal te dikke kinderen bestaat een soortgelijke reden voor bezorgdheid.

In tegenstelling tot het populaire beeld van het „gezellige” dikkerdje zijn de meeste te dikke kinderen niet opgewekt. Maar al te vaak vormt hun dikte het mikpunt van de grappen van schoolvriendjes. Omdat ze onhandiger en niet zo vlug zijn, worden ze van vele activiteiten uitgesloten. Vaak zijn zulke kinderen maatschappelijke uitgestoten.

Ouders dienen te begrijpen dat ze heel vaak verantwoordelijk zijn voor de dikte van hun kinderen.

Een recent onderzoek door Dr. Jules Hirsch en enkele van zijn collega's aan de Rockefeller-universiteit heeft aangetoond dat overvoeding van zuigelingen en kleine kinderen een teveel aan vetcellen kan opbouwen. Alle kinderen worden geboren met ongeveer hetzelfde percentage vetcellen in hun lichaam. Maar corpulente volwassenen bezitten een veel hoger percentage vetcellen dan personen met een normaal gewicht. De onderzoekers concludeerden dat de extra vetcellen zich op jonge leeftijd door overvoeding kunnen hebben vermeerderd. Het gevolg zou zijn dat zulke kinderen gepredisposeerd zijn voor (hoewel niet gedoemd tot) een leven van corpulentie.

Dikte in de jeugd jaren is een heel ernstige zaak. Het probleem moet zo spoedig mogelijk worden opgelost. Want hoe ouder het kind is, des te moeilijker zal het zijn om het te helpen vermageren. En als u een te dik kind heeft, is de eerste stap om de toestand te verbeteren, precies uit te vinden *waarom* het zo dik is; daarna kunt u beginnen er iets aan te doen. De volgende punten zullen in bijna elk geval van pas komen.

I. Emotioneel evenwicht

Eén voor de hand liggende reden voor dikte bij kinderen is te veel eten. Maar wat vaak over het hoofd wordt gezien is dat een niet te stuiten eetlust van een dik kind het gevolg kan zijn van een gebrek aan emotioneel evenwicht.

Hulp voor te dikke kind

Ouders behoren actief deel te nemen aan de ontwikkeling van hun kind tot een gezonde en evenwichtige persoonlijkheid. Het kind moet worden geleerd hoe het verantwoordelijk en produktief kan worden en hoe het een verscheidenheid van interesse en activiteit kan aankweken. Het kind moet een gevoel van iets bereikt te hebben kunnen ervaren en tevens leren hoe teleurstellingen te verwerken. Het kind moet geleerd worden een gezonde kijk op het leven te hebben.

Succes hangt natuurlijk af van een stabiel en evenwichtig huiselijk milieu. Wanneer er thuis de een of andere emotionele spanning heerst, kunnen kinderen, op zoek naar troost of veiligheid, gaan overeten. Als een kind b.v. verstoken is van één van de belangrijkste behoeften — het gevoel bemind en gewaardeerd te worden — zal het er emotioneel onder lijden. De drang om zijn hunkering naar liefde te bevredigen kan zich uiten in een uitgewoonte te veel eten.

II. Vermijd „overvoeding“

Als ouders al te toegeeflijk of al te beschermend ten opzichte van hun kinderen zijn, kan er ook een ernstig patroon van overeten ontstaan. Veel moeders maken zich onnodig zorgen over het feit dat hun kinderen te weinig eten. „Ik wil dat mijn kind behoorlijk in het vlees zit zodat, als het ziek wordt, het niet verzwakt door een verlies van gewicht”, zeggen sommige ouders.

Door hun kinderen echter voedsel op te dringen dat ze niet meer lusten, leren zulke ouders hun kinderen zich vol te proppen in een onvrijwillige poging hun ouders een plezier te doen. Dit doet slechte eetgewoonten wortelschieten, die het gehele leven kunnen blijven — en de oorzaak kunnen zijn van een vroege dood. Het feit dat een kind behoort te eten wat het wordt voorgezet, dient in harmonie te zijn met de op zijn bord gegeven *juiste hoeveelheid*.

III. Lichaamsbeweging

Te veel eten kan in vele gevallen een verklaring zijn voor te dikke kinderen — maar zeker niet in alle gevallen. Een andere factor die nu steeds meer de aandacht begint te

trekken, is gebrek aan lichaamsbeweging. In feite kan gebrek aan beweging de belangrijkste oorzaak voor te dikke kinderen zijn.

Dr. Jean Mayer, één der meest vooraanstaande wetenschappelijke onderzoeksters op het gebied van corpulentie, heeft gezegd: „Herhaalde onderzoeken hebben aangetoond dat de grote meerderheid van corpulente jongelui minder eten dan de gemiddelde niet corpulente jongelui van dezelfde sekse. Gebrek aan beweging van de corpulente jonge man of vrouw is de gerede oorzaak voor de calorieën die de buitensporige vetafzetting mogelijk maken” (*Overweight — Causes, Costs, and Control*).

IV. Het ouderlijke voorbeeld

Bekijk het voorbeeld dat u geeft eens goed. Bent u te dik? Onderzoekingen hebben aangetoond dat als beide ouders te zwaar zijn, er 80% kans op is dat hun kinderen het ook zullen worden wanneer ze volwassen zijn. Als beide ouders slank zijn, zal 90% van hun kinderen slank zijn. Daarom is het van belang uzelf af te vragen: „Eet ik constant te veel?” en „Hoeveel lichaamsbeweging krijg ik?” Kinderen doen hun ouders gewoonlijk in vele opzichten na. Dieet en activiteit zijn daarop geen uitzonderingen. Als u hier een slecht voorbeeld geeft, zullen de kinderen automatisch slechte eet- en bewegingsgewoonten overnemen.

Door echter voor uw te dikke kind het juiste tempo aan te geven, verschaft u het het vertrouwen waaraan het verschrikkelijk behoefte heeft om te veranderen.

Bij vele kinderen ontbreekt het aan de zelfdiscipline of de drijfveer om effectief af te vallen. Maar uw nieuwe voorbeeld kan de aanmoediging en hoop verschaffen die het kind werkelijk nodig heeft.

V. Het kiezen van de juiste maaltijden

Leer uw kind b.v. goed uitgebalanceerde, voedzame en aantrekkelijk caloriearme maaltijden te nuttigen. Een kenmerkend vermageringsdieet behoort ongeveer 1500 tot 2000 calorieën te bevatten. Maar wees niet te pietluttig met de restricties van het dieet. Wees positief — zeg uw

kind wat het mag eten; niet alleen wat het moet vermijden.

Als het tussendoor verorberen van hapjes een probleem is geweest, let er dan op dat uw kind alleen met geregelde tussenpozen eet.

Uw kind zal misschien aanvallend zijn nieuwe manier van eten niet prettig vinden. Maar u kunt dit probleem te boven komen als u het eten zo aantrekkelijk mogelijk maakt. Er zijn vele caloriearme recepten die u kunnen helpen.

VI. Vermijd „speciale diëten“

Laat uw kind in geen geval het een of andere populaire of wonderdieet volgen. Deze diëten laten niet alleen na, blijvende dieetgewoonten in te prenten, maar ze kunnen bij kinderen onherstelbare schade aanrichten. Zulke diëten zijn uit voedingsoogpunt niet uitgebalanceerd. Sommige beknibbelen op essentiële eiwitten — andere op koolhydraten of vetten. Maar *alle drie* elementen in de juiste hoeveelheden zijn essentieel voor de goede gezondheid van opgroeiende kinderen. Kinderen hebben meer eiwitten nodig dan volwassenen; pas daarom geen diëten voor volwassenen op kinderen toe zonder vakkundige begeleiding.

VII. Aanmoediging

U moet proberen uw kind actiever te maken. Voortdurend vitten, zoals „waarom zit je toch de hele dag naar de televisie te kijken?”, helpt niet. Dit zal alleen maar uitlopen op nog meer frustratie.

Maak in plaats daarvan lichaamsbeweging iets waaraan het hele gezin deelneemt. Betrek uw te dikke kind bij wandel- of fietstochten. Moedig het aan, actieve belangstelling voor sport aan te kweken door het te leren tennissen, volleyballen of het aan een aantal andere activiteiten deel te laten nemen. Uw kind zal zich misschien in het begin verlegen en onhandig voelen. Maar met echt geduld, prijzen en aanmoediging van uw zijde zal het geleidelijk aan meer zelfvertrouwen krijgen en zelfs beginnen zich bij andere jongens en meisjes in hun lichamelijke activiteiten aan te sluiten.

Aanmoediging behoort het sleutelwoord te zijn bij elk vermageringsprogramma voor te dikke kinderen. Zij zijn al genoeg in verlegenheid gebracht door hun omvang. Waarachtige zorg en liefde — zonder overbemoediging — tezamen met een goed dieetprogramma en lichaamsbeweging zullen in de meeste gevallen resultaten opleveren.

Uw kind zal dan op weg zijn naar een gezonder en gelukkiger leven.

(Vervolg van blz. 12)

Boeddhistisch „geestelijk dieet”. Er bestaat een „luchtmacht-kuur”, die door de luchtmacht heftig ontkent wordt, of de „Mayo Kliniek-kuur”, die door de Mayo Kliniek verloochend wordt. Er is een druivendieet, een grapefruitdieet, een groentedieet en ongeveer alle soorten diëten bestaande uit één voedingsartikel.

Dergelijke diëten helpen op de lange duur niet en ze kunnen erg schadelijk voor de gezondheid zijn, met name als ze over een te lange periode worden voortgezet. Dr. Morton Chenn, hoofd van de Kliniek voor Voedingsleer der Gezondheidsdienst van de stad New York, noemde ze een „belangrijke gezondheidsbederver”.

Ongeplukkerwijs zijn dergelijke diëten in wezen symptomatisch voor het probleem waardoor de persoon in kwestie in zijn huidige staat van corpulentie is geraakt, d.w.z., vele dieethouders hebben nooit geleerd op de juiste wijze te eten. Speciale diëten houden de belofte in met verkeerde eetgewoonten voort te kunnen gaan — met zogenaamd andere resultaten! Dat is niet het geval.

Voorstanders van speciale diëten vallen inderdaad na een maand of zo gewoonlijk 7 tot 14 kg af. Dit verlies aan gewicht zou op hetzelfde peil gehouden kunnen worden indien de persoon in kwestie voor de rest van zijn leven de verboden voedingsartikelen zou blijven opgeven. Maar bij de meeste speciale diëten bevat dat „verboden voedsel” onontbeerlijke voedingsstoffen zonder welke hij het tijdelijk heeft gesteld — de eiwitten in vlees, eieren, melk en kaas; of de koolhydraten in vruchten, brood of melk; of de vitaminen en mineralen in lever, groente of melk.

Hierin ligt het dilemma van degene die zo'n speciaal dieet volgt — 1) of een snelle gewichtstoename als hij op die voedingsartikelen terugvalt, of 2) schadelijke neveneffecten als hij dat niet doet. Hij komt er zó niet uit. Hij heeft die 10 kg of zo niet blijvend verloren. Volgens Dr. Jules Hirsch, hoogleraar en hoofdarts aan de Rockefeller-universiteit, zijn de vetcellen die in grootte slonken, nog steeds in leven en in werking, en „zenden stofwisselingssignalen uit” om „aangevuld te worden” met de verboden groep voedingsstoffen, hetgeen de meeste

mensen dan ook doen (veel van het indrukwekkende verlies aan gewicht bestond overigens slechts uit water).

De grootste misdaad van speciale diëten is dat de dieethouder niets heeft geleerd. Hij heeft geen zelfdiscipline geleerd en de kans is groot dat door zich vol te proppen hij de weg terug naar corpulentie sneller dan ooit zal afleggen. Dientengevolge is degene die een „speciaal dieet” gevolgd heeft, er gewoonlijk slechter aan toe dan toen hij er mee begon. Zijn hoop is teniet gedaan. Hij begint van het ene dieet op het andere over te springen. Er ontstaat het ziektebeeld van de defaïtist.

De ENIGE manier om te vermageren

De enige manier om slank te blijven is minder calorieën op te nemen dan u in uw bezigheden verbrandt. Iedere kilo die u afvalt vereist een „tekort” van zo'n 8000 calorieën. Als u b.v. 14 kg teveel weegt, moet u proberen gedurende de volgende paar maanden een „tekort” van 100 000 calorieën tot stand te brengen.

Het is gemakkelijker dan u misschien denkt! In feite zelfs *prettig*.

Een passage in een bekend boek over voedingsleer geeft een opsomming van de beste stelregels om dat te doen. „Voor de gemiddelde corpulente persoon (dat bent u, als u te gezet bent en behoort tot de 99 van de 100 zonder een medisch probleem) is verreweg de *bevredegendste* manier om te vermageren eenvoudigweg door de geconcentreerde, energie-opwekkende voedingsstoffen (suiker, zetmeel en vet) sterk te reduceren, terwijl u ondertussen een overigens goed uitgebalanceerd en toereikend dieet volgt. *Zo'n dieet houdt niet in dat u feitelijk honger lijdt.*”

„Het moet, voor zover mogelijk, een dieet zijn dat u *prettig vindt en dat u bereid bent voor onbepaalde tijd te volgen*” (*Nutrition and Physical Fitness*, blz. 461).

Dit is de essentiële sleutel die de meeste dieethouders negeren!

Uw dieet moet een *levenswijze* zijn. U moet de rest van uw leven met deze voeding (en lichaamsbewegingen) leven. U moet een programma opstellen om uw smaakpapillen te *herprogrammeren*.

Het is algemeen bekend dat iemand die vermageren wil, zich niet de luxe

kan permitteren van calorierijke toetjes, taartjes, of van de meeste verpakte en geprepareerde delicatessen. Maar de sleutel is geen stoïcijnse zelfverloochening. De sleutel is uzelf op te voeden om voor de rest van uw leven te *genieten* van een uitgebalanceerd dieet. Er komt een nieuwe geestesgesteldheid ten opzichte van het eten aan te pas.

Welk dieet is het beste?

„Diëten” helpen niet — voor de meeste mensen. Niemands leven is zo gereguleerd dat men dag in dag uit hetzelfde voedsel op hetzelfde tijdstip kan eten. Zo'n saai dieet is ook niet nodig. Het optellen van calorieën is ook een vervelend karweitje dat de meeste dieethouders opgeven, en terecht.

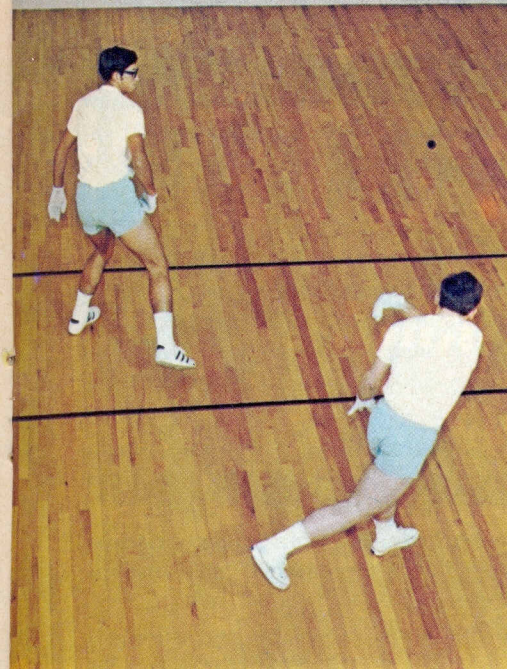
Er zijn tegenwoordig echter een aantal doeltreffende vermageringsprogramma's (geen „diëten”), die heilzame, uitgebalanceerde, uit voedingsoogpunt gezonde methoden bieden voor een consequente, veilige en *heerlijke* aanhoudende vermagering.

Sensationele resultaten vinden niet zo maar ineens plaats. Maar bemoedigende en waarneembare resultaten doen zich binnen enkele weken al voor. En de 99% van de corpulente mensen die GEEN medische problemen hebben, ZULLEN binnen enkele maanden hun ideale gewicht op „wettige” wijze bereiken. Een kleine 5 kg per maand af te vallen is normaal — MITS er aan het programma eerlijk de hand wordt gehouden.

En het teveel aan gewicht *blijft* weg, omdat juiste eetgewoonten door maandenlange ijverige toepassing vast zijn ingeburgerd. Terwijl u overtollig gewicht verliest, verbrandt uw lichaam per dag iets *minder* calorieën en zal uw gewicht automatisch het niveau vinden waarop het hoort te staan.

Geschikte vermageringsprogramma's, zoals *Weight Watchers*, zijn gebaseerd op het opnemen van minder calorieën, zelfs al „tellen” de leden de calorieën niet officieel. Het programma schrijft een „onbepakt” aantal calorierijke voedingsmiddelen voor, alsmede uitdrukkelijk beperkte, hoewel ruim voldoende porties voedsel met een doorsnee hoeveelheid calorieën.

De zeer succesvolle *Weight Watchers International* en zijn vele imita-

Lichaamsbeweging kan ertoe bijdragen dat men ponden afvalt en dat een abnormale lichaamsomvang weer in conditie wordt gebracht. Een inspannend balspel (boven) zal meer calorieën doen verbranden dan fietsen (onder), maar beide zijn prettige en nuttige vormen van lichaamsbeweging.

Foto's: Ambassador College

tors, *verlangen* van u dat u alles wat is opgegeven, ook eet, omdat elke schotel voedsel essentiële voedingsstoffen bevat. Soms is het voorgeschreven voedsel veel meer dan waaraan de dieethouder gewend is.

Wij bevelen voedselprogramma's zoals dat van *Weight Watchers*, die

grotendeels op de juiste vermageringsbeginselen zijn gebaseerd, sterk aan. Ze schrijven voor: goed voedsel, in ruime mate, heerlijke nieuwe recepten en een omgeving van mensen die soortgelijke doeleinden nastreven.

Maar dit diene ter waarschuwing: word geen lid tenzij u werkelijk serieus wilt vermageren. Houd uzelf niet voor de gek of licht er de hand mee, want u zult alleen maar uzelf bedriegen. Verder, als u vertrouwen hebt in uw eigen wilskracht, zult u misschien voor uzelf een juist „eetprogramma” willen volgen zonder lid te worden van een club. Zo ja, zorg dan dat u het juiste dieet te pakken krijgt en volg het dan op. Maar vergeet niet dat de ervaring aangetoond heeft dat de meeste mensen hulp nodig hebben — van hun gezin of van corpulente vrienden in een club.

Een derde punt om in het oog te houden is dat *juiste eetgewoonten niet genoeg zijn*. Juist voedsel is verreweg het belangrijkste punt. Maar juiste lichaamsbeweging is ook belangrijk en nuttig voor vermagering, ongeacht wat welk „voedsel-alleen”-programma dan ook u moge voorhouden.

De rol van lichaamsbeweging

U kunt zonder lichaamsbeweging vermageren, **MAAR met** lichaamsbeweging kunt u per week een pond méér vermageren. Nog belangrijker, u zult zich beter voelen en uw gewicht zal uit spieren en vlees, niet uit vet bestaan.

De mensen in onze westerse welvaartslanden zijn niet meer de krachtige, lichamelijke actieve buitenmensen van vroeger. We verrichten niet zoveel dagelijkse lichamelijke arbeid als onze grootouders.

De doorsnee kantoorbediende of arbeider pleegt immers liever te rijden dan te lopen, de lift te nemen dan trappen op te lopen en machines met een drukknop te bedienen dan elleboogstoom te gebruiken. Onze hele manier van leven is veranderd. En mét de verandering heeft corpulentie zijn intrede gedaan.

Welke lichaamsbeweging helpt u te vermageren? Intensieve, de bloedsomloop activerende sporten zoals volleybal, basketbal, tennis of squash doen 10 calorieën per minuut, of 600 per uur verbranden. Dat is weliswaar minder dan de caloriewaarde van een gemiddelde maaltijd, maar een uur van zulke lichaamsbeweging gedurende zes dagen

van de week doet u per week een pond afvallen! Dit bovenop uw verlies aan gewicht op grond van uw betere eetgewoonten.

De meeste corpulente mensen dienen zich niet onmiddellijk zonder de goedkeuring van een arts op zulke zware programma's toe te leggen. Voor de meeste corpulente mensen boven de 40 jaar is een stevige dagelijkse wandeling geschikter. Wandelen doet per minuut 5 calorieën verbranden (voor iemand van 70 kg die 6 km per uur wandelt), of 300 calorieën per uur.

Wandel zo mogelijk naar uw werk of naar een bushalte, en loop verder zoveel mogelijk op uw werk of thuis. Als geen van deze activiteiten mogelijk is, maak dan alleen of met uw gezin een avondwandeling (als het veilig is alleen door uw buurt te wandelen!). Vele doktoren beamen dat voor de meeste corpulente mensen wandelen de beste „all-round” lichaamsbeweging is.

Lichaamsbeweging als levenswijze

Vergeet niet dat het „levenswijze”-beginsel op zowel lichaamsbeweging als dieethouden van toepassing is. Eén dag in de week zal heel weinig verschil uitmaken, maar *dagelijkse* lichaamsbeweging zal wél helpen — mits een heel leven lang in praktijk gebracht!

Het is belangrijk te beseffen dat *lichaamsbeweging op zichzelf één* van de moeilijkste methoden is om te vermageren. Een verandering van eetgewoonten is van het allereerste belang, aangezien een corpulent persoon bijzonder beperkt is in de hoeveelheid lichaamsbeweging die hij of zij *kan* nemen. Zelfs bij het normale zitten, staan of wandelen zijn corpulente mensen volgens bewegingsonderzoekingen veel minder actief dan mensen met een goede lichamelijke conditie.

Maar de rol van lichaamsbeweging bij het op peil houden van het lichaamsgewicht moet niet belachelijk worden gemaakt zoals soms gebeurt. Vele mensen denken dat lichaamsbeweging niet veel calorieën kan doen verbranden, of dat er, als ze lichaamsbeweging nemen, automatisch sprake zal zijn van grotere honger die de goede uitwerking weer teniet doet.

De feiten leren het anders. De aan de Harvard-universiteit verbonden voedingsdeskundige Jean Mayer, verklaart: „Te vaak worden deze onjuiste inlichtingen verspreid door diëtisten en

voedingsdeskundigen die, hoewel goed en uitgebreid op de hoogte met andere zaken, deze bepaalde ideeën nooit op hun deugdelijkheid getoetst hebben". Alleen al het feit dat vee fokkers hun vee vetmesten door te verhinderen dat ze lichaamsbeweging krijgen (door ze

in hokken op te sluiten), toont de bespottelijkheid van de „geen-lichaamsbeweging"-theorie aan.

Het opstellen van uw methode

De juiste vermageringsmethode geeft u vrijheid, laat hapjes, koffiepauzes en

genoegens toe. De juiste methode voor u is aangepast aan uw behoeften, uw dagindeling, uw corpulentie en uw conditie. Het stelt u in staat werkelijk plezier uit het leven te halen in plaats van uit het voedsel. U ontleent nieuwe vreugde aan uw werk, uw vrienden, gezin en hobby's. Eten zal de tweede plaats in uw gedachten gaan innemen.

We herhalen de fundamentele stelregels die uw programma hoort in te houden:

1. Minder calorieën eten door een eetprogramma te volgen dat *uitsluitend* uit het juiste voedsel bestaat.
2. Verbranding van meer calorieën door een programma van lichaamsbeweging.
3. Een levenswijze voor uw hele leven; voedsel waarmee u de rest van uw leven kunt leven.
4. Een langzaam, weloverwogen dieet dat voor elke 5 kg teveel aan gewicht ten minste een maand de tijd gunt.
5. De steun van anderen — uw gezin, dokter en vrienden.
6. Een drijfveer, gebaseerd op een langer leven, het vrij zijn van de obsessie om te eten, en het nastreven van geluk.
7. Stuwkracht, vindingrijkheid en doorzettingsvermogen.

Ja, het zal karakter vereisen. Maar de succesvolle afslankers kunnen u uit ervaring vertellen dat het zeer de moeite waard en opmerkelijk prettig zal zijn! Veel mensen met wie we gepraat hebben, die vóór hun vermageringskuur jarenlang te dik waren, zeiden dat ze zich „als een nieuw mens" voelden. Ze voelden zich jonger, gezonder, ze hadden een opgewektere kijk op het leven en waren over het algemeen veel gelukkiger. Velen zeiden dat ze niet konden begrijpen waarom ze al niet veel eerder een vermageringskuur hadden ondergaan.

En nog belangrijker, ze hebben een diep en krachtig gevoel van persoonlijke prestatie ervaren. Die prestatie zal ook uw deel worden als u deze principes opvolgt.

Als u werkelijk een nieuw mens wilt worden en als u geen uitvoerbare methode heeft om slank te worden, roep dan nog vandaag de hulp in van een bevoegd voedingsdeskundige. Ontwerp uw programma. Begin morgenochtend nog met uw vermageringskuur — het is de eerste dag van de rest van uw leven. □

HOE uw abonnement op De ECHTE WAARHEID betaald wordt

Velen vragen zich af: „WAAROM kan ik zelf mijn abonnement niet betalen? HOE kunt u een tijdschrift van zo'n gehalte uitgeven zonder advertentie-inkomsten?"

Deze organisatie werkt op een manier die niemand ooit toegepast heeft. Dit gehele wereldomvattende werk is zeer klein begonnen. De hoofdredacteur had in 1933 in Eugene, Oregon, VS, een serie lezingen gehouden over de wetten voor succes in het leven. Het mislukken van de enkeling én de collectieve problemen van de gehele wereld zijn de resultaten van verkeerde principes, die de drijfveren van onze menselijke samenleving uitmaken.

De levensopvatting van deze wereld werkt volgens de filosofie die het *ik* in het middelpunt zet — de filosofie van het krijgen, verwerven, nemen; van afgunst, jaloezie en haat. De lezingen keerden deze aanpak geheel en al om en lieten zien dat de weg naar *werkelijk succes* — vrede, geluk en overvloedig welzijn — *de weg* is van onbaatzuchtige belangstelling voor anderen gelijk aan die voor het ego, m.a.w., de weg van geven, dienen en samenwerking.

De reactie hierop was verrassend en enthousiast. Een aantal levens onderging een radicale ommezwaai. Het radiostation KORE en ongeveer een twaalf andere mensen met zeer beperkte middelen, boden aan regelmatig bij te dragen om via de radio meer mensen van deze kennis op de hoogte te stellen.

Zeven jaar lang had de hoofdredacteur zich een maandblad voorgesteld met de naam *The PLAIN TRUTH*. Door het op een mimeograaf te „drukken" lag de weg daartoe nu open.

De eerste week van januari 1934 kwam het programma *The WORLD TOMORROW* (*De WERELD VAN MORGEN*) voor het eerst in de ether. Op de eerste februari van

dat jaar maakte *The PLAIN TRUTH* haar heel bescheiden debuut. De reactie erop was verheugend. Het was iets *anders* — iets *goeds* — iets wat *broodnodig* was — iets dat sprankelend van leven was!

Er werd niet om bijdragen gevraagd. Het verkondigde de weg van het *geven* en het programma moest toepassen wat het voorstond. Een klein aantal financiële medewerkers sloot zich *vrijwillig* bij ons aan. Langzaam maar zeker werden luisteraars en lezers vrijwillige Medewerkers. Zij wilden graag een aandeel hebben in het uitbreiden van dit unieke en zo nodige Werk.

De groei scheen langzaam, maar hij was regelmatig en ononderbroken, en bedroeg ongeveer 30% per jaar. Die groei heeft 36 jaar lang aangehouden. Wij stonden de WEG van het GEVEN voor, niet die van het nemen. Voor ons tijdschrift of andere literatuur een prijs te bedingen leek ons hiermee niet in overeenstemming te zijn en daarom hebben wij het nooit gedaan.

Hoewel u niet voor uw eigen abonnement kunt betalen, aanvaarden wij in dank bijdragen die vrijelijk gegeven worden. Wij zoeken het publiek echter nooit om geldelijke steun.

Wij *geloven* in wat we doen en in DE MANIER waarop het gedaan wordt. Onze steeds groeiende kring van vrijwillige Medewerkers gelooft er ook in en geeft blijmoedig van hun inkomen, opdat wij, met hen, deze waardevolle geheimen voor succes aan een steeds groter aantal lezers, luisteraars en kijkers kunnen GEVEN. Deze activiteiten oefenen nu een dynamische invloed uit op 150 miljoen mensen over de gehele wereld.

Onze Medewerkers sluiten zich bij ons aan in een oprecht DANK U WEL omdat u ons het genoeg gunt u van dienst te kunnen zijn. Het schenkt ons een blijvende vol-doening.

TITO'S JOEGOSLAVIË

*Sleutelgebied in Europa's
„weke onderlichaam”*

Ruim 20 jaar lang heeft maarschalk Tito het unieke Joegoslavische experiment van onafhankelijk nationaal communisme geleid. Nu staat zijn land op de tweesprong.

door Harry Eisenberg

IN DE BALKAN, het licht ontvlambare gebied dat eens het *kruitvat* van Europa werd genoemd, hoort men opnieuw gerommel. Hier, waar de Eerste Wereldoorlog ontbrandde, worden weer spanningen gevoeld die in belangrijke mate het machtsevenwicht in de wereld zouden kunnen veranderen of zelfs tot een Oost-West-confrontatie zouden kunnen leiden.

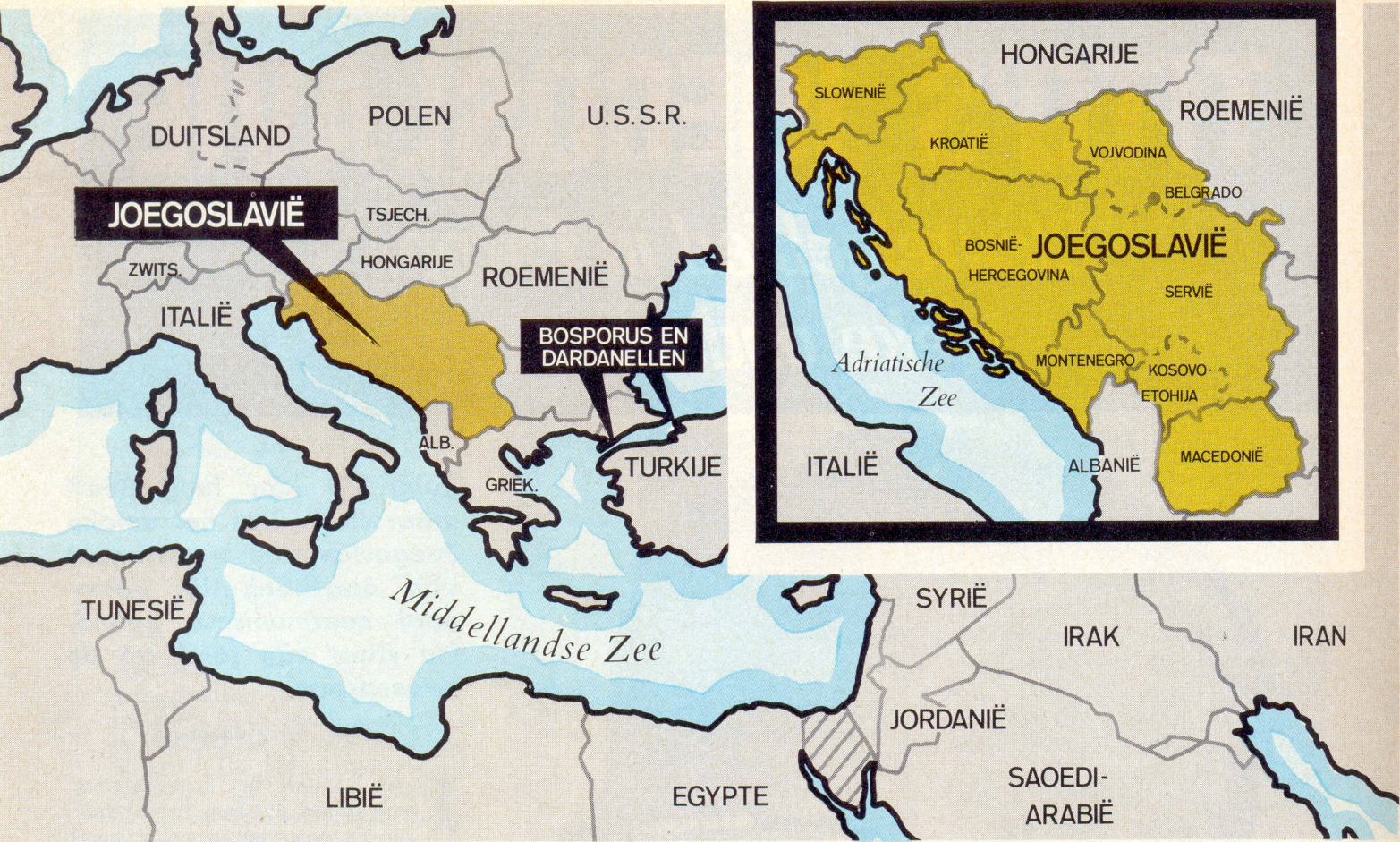
In strategisch opzicht is Joegoslavië het hart van de Balkan. Gelegen ten noorden van de Middellandse Zee en tevens de overland routes beheersend tussen West-Europa en het anders geïsoleerde Griekenland en Turkije, is Joegoslavië van vitaal belang voor zowel West-Europa als het sovjetblok.

Russische intriges tegen Joegoslavië

De Russen, die zich door hun geografische ligging opgesloten voelden, hadden in hun streven naar ijsvrije havens reeds lang hun oog op de Balkan gericht.

Reeds in 1869 schreef de Russische

**JOEGOSLAVIËS
PRESIDENT
JOSIP BROZ TITO**

Joegoslavische vrouwen gebruiken automatische wapens tijdens hun training in het Volksleger.

Foto: Wide World

generaal Rostislaw Fadejew: „De Russische aangelegenheden zullen alleen goed gaan wanneer de boerenvrouwen... op de hellingen van het Balkangebergte hun kinderen in slaap wiegen met 'Huil maar niet, de Russen komen ons gauw helpen en ze zullen cadeautjes voor je meebrengen'”.

Eeuwenlang hebben de Russen Oost-Europa en de Balkan als een van hun *voornaamste* invloedssferen beschouwd. Dit werd ook naar voren gebracht door de 19e-eeuwse beweging van het *panslavisme*. Zoals het in Rusland verkondigd werd, bestond het denkbeeld daaruit dat alle Slavische volkeren verenigd moesten worden — onder Russische hegemonie uiteraard.

Dit moest voor het gemak ook Joegoslavië maar omvatten, het land van de Zuid-Slaven. Een bekende Russische aanhanger van het panslavisme, Nikolaj Danilewski, voorzag al in 1869 een federatie van Slavische staten (geleid door Rusland), in het westen begrensd door de Elbe en in het zuiden door de Adriatische Zee. Hij was zijn tijd zo'n 80 jaar vooruit, want het was pas in 1948 dat Jozef Stalin, die in de laatste oorlogsjaren het panslavische idee weer had doen herleven, in staat was Danilewski's voorspelling waar te maken. Maar het was van korte duur.

Datzelfde jaar nog, in 1948, braken Tito en Joegoslavië met het sovjetblok.

Strategisch gelegen Joegoslavië

Later, tegen het einde van de jaren '50, koos het buurland Albanië in het Chinees-Russische geschied de zijde van China. Het Kremlin verloor hierdoor zijn twee betrouwbaarste voorposten in het Middellandse Zeegebied. Sindsdien zijn de Russen erin geslaagd enige marinebases in bepaalde Arabische staten aan de Middellandse Zee te verkrijgen. Maar zoals onlangs nog werd geïllustreerd door de staatsgreep en de tegen-coup in Soedan, kunnen de omstandigheden in de Arabische wereld wel eens van onzekere aard zijn voor de Russen.

Op het ogenblik moeten alle Russische schepen met bestemming Middellandse Zee door de Turkse — en dus door de NATO beheerste — Bosporus en Dardanellen. Deze zeestraten zijn voorzien van anti-onderzeebootnetten, en zodoende kunnen Turkse en NATO-functionarissen de Russische vlootsterkte in de Middellandse Zee nauwkeurig in het oog houden.

Zou Joegoslavië echter lid van het Warschau-pact zijn, dan zouden de Russen onopgemerkt bij de Middellandse Zee kunnen komen. Ze zouden hun schepen via Hongarije of Bulgarije voor de kust van Joegoslavië kunnen bevoorraden, hetgeen hun afhankelijkheid van de Turkse zeestraten enorm zou verminderen.

Bovendien zou een door het Kremlin beheerst Joegoslavië voor het Westen het verlies betekenen van de vitale overlandverbinding tussen de NATO-leden Griekenland en Turkije enerzijds en West-Europa anderzijds. De Russen zouden dan sterke druk kunnen uitoefenen op die twee landen. Het is van belang te bedenken dat de poging tot communistische machtsovername in Griekenland tegen het eind van de jaren '40 deels werd verijdeld doordat Joegoslavië niet meer tot het sovjetblok behoorde.

Naderhand, in 1953, sloten Joegoslavië, Griekenland en Turkije een defensief verdrag.

Maar als Joegoslavië strategisch gezien een doorn in het oog van Rusland was, ideologisch was het dat zelfs nog méér. Joegoslavië is hét typische voorbeeld van onafhankelijk nationaal communisme, dat eerder zijn éigen doeleinden nastreeft dan die van Moskou.

De vrijheid van de Joegoslavische regering om onafhankelijk te functioneren, betekent ook meer vrijheden voor de Joegoslavische bevolking. Joegoslaven zijn vrij om te emigreren en naar het buitenland te reizen. De producten en cultuur van het Westen zijn in het land in overvloed te vinden en er is zelfs een zekere mate van politieke vrijheid.

Dit maakt Joegoslavië tot model voor de aspiraties van onafhankelijkgezinde communistische leiders met liberale opvattingen.

De Joegoslaven zouden vechten

De Joegoslaven zijn zich wel bewust van de Brezjnev-doctrine, waarbij de Russen aanspraak maken op het recht gewapenderhand in elk communistisch land tussenbeide te komen „ter verdediging van het socialisme”. In tegenstelling met de Tsjechen, die te verstaan gaven zich niet te zullen verzetten tegen een gewapende invasie, heeft president Tito duidelijk gemaakt dat zijn land zich met hand en tand zou

verdedigen in geval van een militaire invasie.

Het Joegoslavische volk heeft een traditie van zelfverdediging, die laatstelijk op de voorgrond trad tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toen waren de partizanen, aangevoerd door maarschalk Tito, in staat de Duitse en Italiaanse indringers te verdrijven, waardoor Joegoslavië het enige van de door de asmogendheden bezette landen werd dat door zijn eigen strijdmacht werd bevrijd. Dit is een bron van grote trots voor alle Joegoslaven. De partizanen zijn grote helden in Joegoslavië en zij beloven de Russen eenzelfde behandeling te geven als de fascistten, indien er ooit een sovjetinvasie zou komen.

Daarom houden de Joegoslaven een paraat leger van zo'n 200 000 man in stand, dat goed uitgerust is met moderne wapens — veelal van Amerikaanse makelij. Achter het leger staan 450 000 reservisten en een geweldige „burgermilitie” van ruim drie miljoen man, van wie er velen geoefend zijn in guerrillatactiek.

Russische subversie

Telkens wanneer het Kremlin zich in het verleden met een dergelijke bedreiging geconfronteerd zag, heeft het bijna altijd zijn toevlucht genomen tot dat andere traditionele, vaak effectievere wapen: subversie.

Dit heeft in Joegoslavië vele vormen aangenomen. De voornaamste was echter een poging de oude tegenstellingen en vijandschap tussen de diverse ethnische groepen van Joegoslavië, bestaande uit Serven, Kroaten, Slovenen, Macedoniërs, Montenegrijnen, islamatische Bosniërs, Albanen en Hongaren, weer op te roepen. Het land is in feite verdeeld in zes republieken en twee autonome provincies, hoofdzakelijk volgens ethnische grenzen.

De voornaamste wedijver bestaat tussen de grootste volksgroep, de Serven, en de daarop volgende grootste groep, de Kroaten. De economisch meer geavanceerde en op het Westen georiënteerde Kroaten hebben al vanouds grotere autonomie verlangd van de Serven die hen in aantal overtreffen. Sommige Kroaten gingen zelfs zo ver dat ze de zijde van de nazi's kozen, die in mei 1941 van Kroatië een afzonderlijk koninkrijk onder Duits toezicht maakten.

Zij werden geleid door een groep

plaatselijke fascistische nationalisten, de ustasjen. Na de oorlog is de ustasjebeweging nooit opgeheven en is nog steeds actief onder uitgeweken Kroaten die in West-Duitsland en in andere landen, o.a. Argentinië, wonen.

Hun uiterste tegenpolen zijn de dogmatische Servische communisten, die van mening zijn dat alleen een gecentraliseerde regering van het stalinistische type in staat is de afvallige Kroaten en andere dissidenten onder de duim te houden.

Het overgrote deel van het Joegoslavische volk behoort echter tot geen van beide categorieën.

Bijvoorbeeld: president Tito, zelf een Kroaat, vocht verwoed tegen de ustasjen. In opdracht van de president nam de Joegoslavische regering in 1971 een serie grondwetswijzigingen aan die van het land een federatie maakte, waarbij de afzonderlijke republieken, zelfbestuur kregen over praktisch alle zaken behalve defensie, buitenlandse zaken, financiën, binnenlandse handel en binnenlandse veiligheid.

President Tito is ervan overtuigd dat dit de beste kansen biedt om het land bij elkaar te houden wanneer hij zelf eens het toneel verlaten zal hebben.

Wedden op twee paarden

Indien Joegoslavië uiteen zou vallen, zouden de Russen wellicht een excuus weten te vinden, of nog beter, een *verzoek* van één der voormannen der ethnische groepen kunnen ontvangen om het bewind over te nemen.

Daarom gaven de Russen stilzwijgend steun aan de communisten van de harde lijn, toen die zich in het voorjaar van 1971 uitspraken tegen de decentralisatievoorstellen van Tito.

Men gelooft echter dat de Sovjets tegelijkertijd contact hebben gezocht met ustasje-elementen in West-Duitsland en in andere landen, en hen steun hebben aangeboden voor hun streven naar een onafhankelijk Kroatië.

Ook moet men in aanmerking nemen dat Bulgarije, Ruslands meest volgende satelliet, nog steeds aanspraak maakt op de hele Joegoslavische republiek Macedonië, kennelijk met Russische goedkeuring.

Kortom, de Sovjets laten hun afkeuring over president Tito's staatsbeleid op letterlijk elke manier blijken, met uitzondering van een invasie, maar er is geen enkele garantie dat het Kremlin ook dát niet zal ondernemen.

Tito's reactie

Maarschalk Tito heeft deze bedreiging van zijn regime en zijn land nooit licht opgevat. In de afgelopen jaren heeft hij in alle stilte de geleerden van zijn Communistische Partij van stalinistische elementen gezuiverd. Toen in de lente van vorig jaar een aantal van hen zich verzette tegen de decentralisatievoorstellen, zagen heel wat communisten van de oude stempel zich met pensioen gestuurd.

Bovendien hebben de Joegoslaven in alle stilte hun betrekkingen met China verbeterd als verder tegenwicht voor de Russische dreiging, iets waarover de meer idealistische Tsjechen nooit hebben gepiekerd.

Ten slotte blijft president Tito zijn banden met de Verenigde Staten versterken, zoals uit zijn recente bezoek aan Washington bleek.

Verschuivingen naar het Westen

Sinds Tito's breuk met Stalin heeft Joegoslavië zijn standpunt bijna voortdurend, langzaam maar onmiskenbaar, in de richting van het Westen verschoven.

Aanvankelijk meenden de Russen dat maarschalk Tito wel van binnen uit ten val zou worden gebracht als gevolg van een economische en militaire boycot door de Sovjetunie. Maar het Westen stak een helpende hand toe, en vanaf 1949 begon uit Engeland, Frankrijk en de Verenigde Staten economische en militaire hulp het land binnen te stromen. Sindsdien heeft alleen al de Amerikaanse hulp een waarde van ruim twee miljard dollar bereikt.

Officieel heeft Joegoslavië in de jaren '50 een houding van niet-gebondenheid aangenomen en is inderdaad één van de voorvechters geweest van de „derde wereld”-beweging die de neutrale landen trachtte te verenigen. Maar door de val van zowel Soekarno als Nkrumah, en de dood van Nehru en Nasser, is dit blok van niet-gebonden landen praktisch verdwenen als een factor in de internationale betrekkingen. Dit wordt misschien het best geïllustreerd door India, eertijds een typisch voorbeeld van een niet-gebonden natie, dat onlangs een verdrag voor 20 jaar met de Sovjetunie heeft afgesloten.

Joegoslavië, hoewel formeel nog steeds neutraal, gaat echter door zijn verbindingen met het Westen uit te

breiden. In februari 1970 sloot Joegoslavië een officiële handelsovereenkomst met de EEG, waarmee het toch al veel handel had gedreven.

In maart 1971 vond president Tito's zeer geslaagde bezoek aan Italië plaats. Tijdens zijn verblijf daar trachtte de Joegoslavische leider de steun van Italië te verkrijgen voor de versterking en uitbreiding van de banden van zijn land met de EEG. Men neemt aan dat deze steun gegeven zal worden.

Toen president Tito in Rome vertoefde werd hij het eerste communistische staatshoofd dat officieel door paus Paulus in audiëntie werd ontvangen. Al eerder was Joegoslavië het eerste en enige communistische land dat diplomatieke betrekkingen met het Vaticaan aanknoopte, betrekkingen die men thans alleen maar kan omschrijven als harmonieus.

„Socialisme en religie zijn niet in tegenspraak met elkaar”, zei Petar Sečivc, een der leiders van de Joegoslavische Staatsraad voor Religie. „Zij vullen elkaar aan.” Dit is een bewijs te meer voor de veranderde denkwijze in het „nieuwe” Joegoslavië.

Recente ontwikkelingen

Verleden zomer hielden de Russen tezamen met enkele satellietstaten van het Warschau-pact, militaire manoeuvres in Hongarije, langs zowel de Roemeense als de Joegoslavische grens, in een poging de druk op beide staten te verhogen, zodat ze eerder aan Moskou's wensen zouden toegeven. De codenaam voor deze manoeuvres was, heel toepasselijk: „JOEG”. Volgens de plannen zouden ze worden gevolgd door verdere manoeuvres langs de grenzen van beide landen, dit keer echter in Bulgarije.

Het Joegoslavische antwoord bestond uit het organiseren van *hun eigen manoeuvres* aan hun kant van de grens gedurende verleden herfst, waarbij ze bijzondere nadruk legden op de coördinatie van de operaties van speciaal geoefende guerrilla-eenheden met het geregelde leger.

Eind september 1971 deed de leider van het Kremlin, Brezjnev, de plechtige belofte zich niet in Joegoslavische zaken te zullen mengen. Dit ging vergezeld van een dringend verzoek om betere samenwerking met het sovjet-blok.

Dat de Chinezen ook erg hun best doen hun invloed in dit gebied te ver-
(Zie verder blz. 30)

NEWARK:

een stervende stad

In 1967 werd Newark geteisterd door een van de ergste rassenrellen uit de Amerikaanse geschiedenis. Tegenwoordig staat het in Amerika bovenaan de lijst in misdaad, druggebruik, venerische ziekte, t.b.c., krotwoningen, steuntrekkers, vermogensbelasting en zelfs in kraamvrouwsterfte.

door William B. Whitehart

NEWARK in de Amerikaanse staat New Jersey is nu niet bepaald een uitzonderlijke stad en althans de grootste stad van de VS. Als alle andere steden vertoont ook Newark de bekende verschijnselen van industrialisatie, raciale migratie en snel voortschrijdende gettovorming, gevolgd door stedelijke degeneratie. Zulke verschijnselen zijn niet uniek voor Newark; andere steden — sommige groter, andere veel kleiner — zien zich voor dezelfde problemen geplaatst.

Niettemin wordt Newark doorgaans de twijfelachtige er toegeschreven Amerika's meest verworden stad te

zijn. Daar zijn redenen voor en deze gelden als een waarschuwing voor alle Amerikaanse steden, een waarschuwing die gehoord moet laten worden. Misschien is er nog tijd voor Newark en andere degenererende steden over de gehele wereld om de catastrofe te ontlopen waar ze nu regelrecht op afstevnen.

Probleemmodel voor het land

Vele stadsplanologen hebben Newark al „het schoolvoorbeeld van een stad in een crisis” genoemd. Ze hebben het in feite een model van een pro-

bleemstad voor de Verenigde Staten genoemd.

Dr. George Sternlieb, directeur van Rutgers' Studiecentrum voor Stadsplanning, kenschetst Newark als „een stedelijk prototype”. En hij merkt daarbij op: „Over een paar jaar zien we hetzelfde gebeuren met Buffalo, Cleveland, St. Louis of Akron en daarna met iedere oudere stad in dit land. Wat in Newark gebeurt, is enkel het snelst voortschrijdende geval van de ondergang van de oude binnenstad zoals wij die kennen. In Newark waren de veranderingen ingrijpender en voltrokken zich sneller dan elders in het land. Wij zijn niet bij machte deze gang van zaken te keren.”

Zelfs de eerste negerburgemeester van de stad, Kenneth Gibson, heeft gewaarschuwd: „Waarheen de stads-kernen van Amerika ook op weg zijn, Newark zal daar het eerst aankomen”. In een recente toespraak op een conferentie van Amerikaanse burgemeesters te New York, verklaarde Gibson dat Newark „even dicht voor de ondergang stond als enige andere Amerikaanse stad”. Hij waarschuwde dat indien men bepaalde ontwikkelingen ongehinderd liet voortgaan, Newark de eerste stad in Amerika zou worden die letterlijk doodging.

De aandacht richt zich dan ook in toenemende mate op Newark als het schoolvoorbeeld voor heel Amerika. Daarbij gaat men ervan uit dat als Newark gered kan worden, er ook nog hoop is voor de rest van stedelijk Amerika; maar sterft Newark, dan gaan ook die andere steden eraan.

Op twee na oudste stad van Amerika

Welke factoren hebben er tezamen toe bijgedragen van Newark Amerika's ergste stad te maken? Waarom is de voorgaande aftakeling hier zoveel sneller verlopen dan in andere steden? En welke invloeden hebben hier in 't bijzonder samengespannen om het tot een boze droom van stedelijke planologen te maken? Slaagt men erin deze factoren en invloeden te ontdekken — en ze te keren — dan is er misschien nog kans dat onze steden gered kunnen worden.

Het verleden van Newark laat zien dat het voorbestemd was een stad van allure te worden; zéker geen probleemstad. Newark had een bloeiend com-

mercieel en cultureel centrum kunnen worden, een prachtig voorbeeld van een stedelijke cultuur.

Newark is op twee na de oudste grote stad van Amerika; alleen Boston en New York zijn ouder. Langer dan een eeuw na de stichting ervan bleef het een vredig plaatsje van ongeveer 1200 inwoners. Ten tijde van de Industriële Revolutie nam de fabriekmatige produktie in de stad plotseling een geweldige vlucht, gepaard gaande met een explosieve groei van het aantal inwoners. Grote aantallen immigrerende arbeidskrachten die in de zich uitbreidende industriële centra van het noordoosten der VS werk hoopten te vinden, kwamen naar Newark. De stad ontwikkelde zich snel tot een etappegebied voor mensen behorende tot de meest uiteenlopende rassen en ethnologische groepen, die allen werk zochten. Immigranten van alle rassen — joden, negers, Ieren, Slaven, Italianen, Portoricanen — kwamen naar Newark en bleven in de stad hangen. Sommigen gingen door naar New York en elders, doch velen bleven. De bevolking van de stad nam in een enorm tempo toe.

In het midden van de jaren '30 had Newark zich in alle opzichten ontwikkeld tot het belangrijkste stedelijke centrum van de staat New Jersey, zowel wat betref omvang als veelzijdigheid van industrie, financiële middelen, vervoersaccommodatie, bevolking en werkgelegenheid.

Newarks ontwikkeling tot volwassen stad voltrok zich betrekkelijk vroeg. Na de Tweede Wereldoorlog zag men het vertrouwde beeld van een stedelijke migratie in twee richtingen. Blanken en negers, op zoek naar werk, kwamen naar de stad. Voor de blanken betekende een baan in Newark het inkomen om *elders* te kunnen gaan wonen — doorgaans buiten de stad. Deze migratie van blanken uit de binnenstad liet daar een groot vacuüm achter, dat door de komst van meer negers weldra werd gevuld.

De binnenkomende negers en Portoricanen viel het echter steeds moeilijker werk te vinden. Zij die wel een baan wisten te bemachtigen, kregen een lager loon dan de anglo-saksische werknemers. Zonder financiële middelen om de stad te ontvluchten, zaten de negers als het ware gevangen in de voortdurend armer wordende en dichter be-

(Zie verder blz. 27)

Newarks

OFSCHOON Newark het economisch en industrieel centrum van noordelijk New Jersey is, wankelt de stad op de rand van bankroet. Dit ondanks het feit dat dit het op drie na grootste commerciële centrum van de VS is en hier de hoofdkantoren van op z'n minst negen verzekeringsmaatschappijen zijn gevestigd, waaronder een der allergrootste, de *Prudential*.

In de handelswijk in het centrum van de stad, dat tevens als het bankierscentrum van de staat New Jersey fungeert, schijnt men enorm goede zaken te doen. Achter de glanzende kantoorgebouwen treft men echter de steeds verder afbrokkellende economische basis van het getto aan. De belastingen die van de ondernemingen in de zakenwijk worden geheven, bieden geen voldoende compensatie voor de steeds stijgende uitkeringen aan sociale bijstand, de stijgende loonkosten en de zich uitbreidende gezondheidsdiensten. De stad is bezig een stedelijke pauper te worden naarmate de inkomsten steeds verder achterblijven bij de uitgaven.

Armoede en vooroordeel

Een functionaris van de Kamer van Koophandel drukte het als volgt uit: „Armoede en vooroordeel heersen hier zij aan zij met welvaart en overvloed”. Uitsluitend het succes van de commerciële gemeenschap van Newark heeft de stad financieel nog zo'n beetje in leven kunnen houden, maar nu ontelbare sociale kwalen hand over hand toenemen, heeft de stad er een hele dobber aan bankroet te vermijden. Wanneer het bedrijfsleven genoeg krijgt van de misdaad en van Newarks andere kwalen, is het zeer wel mogelijk dat het besluit uit te wijken naar de voorsteden. En dan zal de stad niet veel anders overblijven dan de federale regering te verzoeken de zaak maar over te nemen.

Al verscheidene malen heeft de burgemeester gewaarschuwd dat er mogelijk zwaar besnoeid zal moeten

economische crisis

worden. In 1969 zag het gemeentebestuur zich genoodzaakt de openbare bibliotheek en het vermaarde museum van Newark te sluiten omdat er geen geld meer voor was. Nog maar kort geleden heeft burgemeester Gibson gewaarschuwd dat de stad op drastische wijze mensen zal moeten ontslaan en op vrijwel alle openbare diensten moet gaan bezuinigen als de financiële toestand niet sterk wordt verbeterd. Wanneer de uitgaven van de gemeente 25% hoger zijn dan de inkomsten, zien de financiële vooruitzichten er nu niet direct rooskleurig uit.

Bij zijn pogingen de inkomsten op te voeren is Newark ertoe overgegaan de hoogste vermogensbelasting van heel Amerika van zijn inwoners te heffen. Alleen al om deze belasting te ontlopen, zijn velen de stad ontvlucht.

De meest direct door deze zware belasting getroffen zijn de huisbazen in de achterbuurten die juist hen uitzuigen die er het slechtst aan toe zijn — de arme en economisch tenachtergestelde negers.

Maar ook de burgers in betere doen worden aan een volgens Amerikaanse opvattingen moordende belastingdruk blootgesteld. De eigenaar van een huis in Newark ter waarde van \$25 000 betaalt de stad hiervoor jaarlijks \$2500 belasting of bijna \$1000 meer dan wat de eigenaar van een huis van \$50 000 in een nabije voorstad betaalt.

De werkeloosheid in de binnenstad van Newark is bijzonder groot. Recente statistieken laten zien dat 14% van de stadsbevolking zonder werk is; dat is ongeveer twee en een half maal het landelijk gemiddelde. Tussen de 25 en 30% van de negers in de binnenstad valt in deze categorie. Het hoge percentage is ten dele te wijten aan het wegvallen in de afgelopen 15 jaar van zo'n 20 000 arbeidsplaatsen in de industrie.

Weinig vraag naar arbeidskrachten

De werkeloosheid onder de jongeren in het getto is bijzonder acuut.

Sinds de onlusten is het aantal werkeloze tieners verdubbeld. Daar komt nog bij dat er vrijwel geen vakantiewerk is en ook maar weinig recreatiemogelijkheid voor Newarks 80 000 schoolkinderen.

De negers klagen dat ze geen werk kunnen krijgen in de zakenwijk van Newark, „waar het geld zit”. Vele ondernemingen komen er rond voor uit dat ze niet bereid zijn grote aantallen werknemers uit de minderheidsgroepen in dienst te nemen. Zij komen dan met cijfers over ernstig personeelsverloop en geringe produktiviteit. De woordvoerder van een in Newark gevestigde firma zei: „We nemen de moeite iemand twee maanden tot een jaar op te leiden tot computerspecialist en op een goeie dag neemt hij zonder iets te zeggen de benen”.

Ten einde zichzelf en anderen werkgelegenheid te verschaffen proberen sommige negers zelf een zaak in de zakenwijk te beginnen. Van de weinigen die slagen, verhuizen er velen naar de voorsteden zodra ze dat kunnen betalen.

Van kwaad tot erger

Newark telt procentsgewijze de meeste steuntrekkenden van heel Amerika. Eén op de drie Newarkers ontvangt steun in de een of andere vorm. De afgelopen vier jaar is het aantal steuntrekkenden meer dan verdubbeld. Deze stad is, zoals een ambtenaar het uitdrukte, „een opleidingskamp voor armlastigen” geworden.

Vele stadsplanologen hebben Newark al „de stad met de grootste financiële moeilijkheden van heel Amerika” genoemd. Dat hoeft geen verwondering te baren met uitgaven voor gezondheidszorg en sociale bijstand binnen de grenzen van de stad — die tot twintig maal zo hoog zijn als die in de omgeving. Velen zijn dan ook tot de slotsom gekomen dat Newarks financiële conditie de huidige potentiële beschikbare hulpbronnen verre ontgroeid is. □

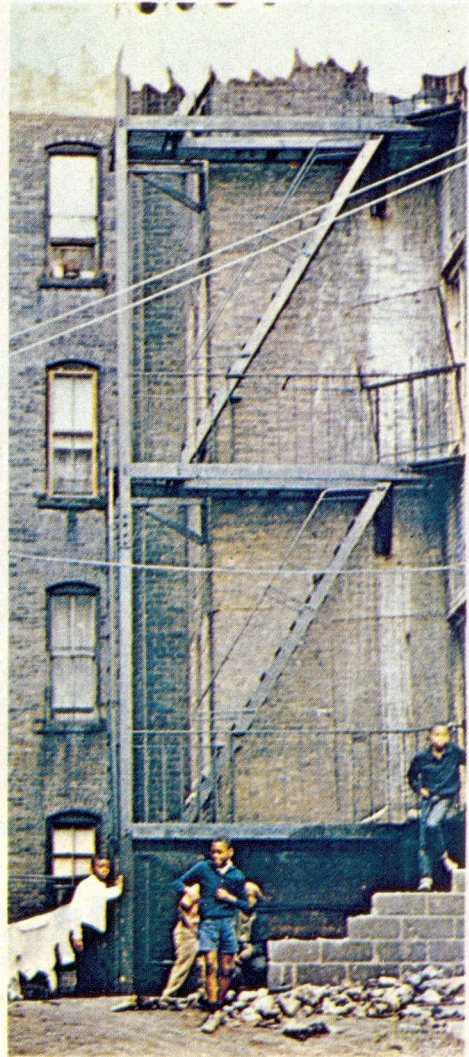
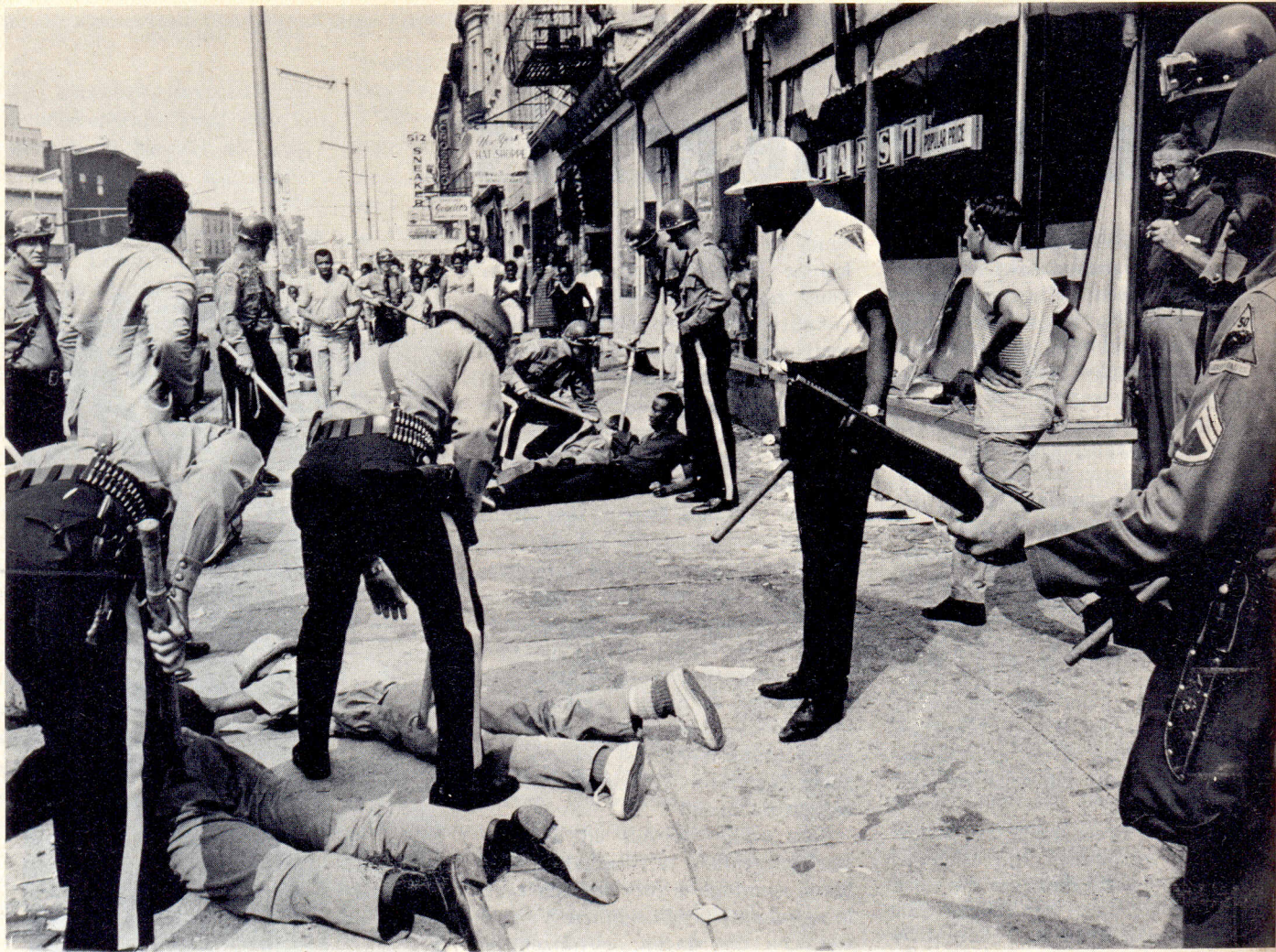

Foto: Sue Kellogg — F.P.G.

Newarks Sociale en technologische weeën

Foto's v.l.n.r.: U.P.I., Ambassador College,
Wide World

SINDS 1967 is de criminaliteit in de stad met 50% per hoofd van de bevolking toegenomen. Van alle Amerikaanse steden heeft Newark de leiding wat misdadigheid betreft. Sinds 1950 is het aantal moorden er met 600% toegenomen. Ongeveer 80% van alle misdaden wordt gepleegd binnen een straal van 3 kilometer van het hart der stad. De meeste misdadigers zijn zwart; de meeste slachtoffers eveneens.

Van alle Amerikaanse steden heeft Newark het hoogste druggebruik per hoofd van de bevolking. Ofschoon er volgens voorzichtige ramingen op z'n minst 20 000 personen aan drugs verslaafd zijn, beschikt de stad over slechts enkele opvangcentra voor hen die bereid zijn zich te laten behandelen.

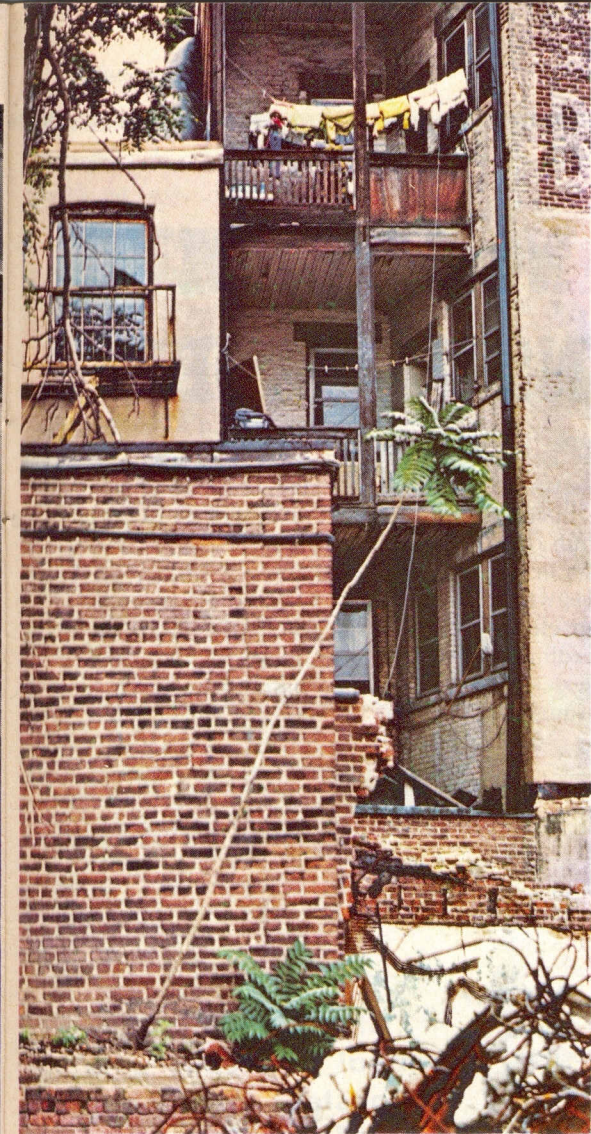
De gezondheidstoestand „gaat het voorstellingsvermogen te boven”, zoals een krant het eens uitdrukte. Van alle Amerikaanse steden heeft

Newark de meeste nieuwe gevallen van tuberculose, zoals het ook bovendien staat wat venerische ziekten en kraamvrouwsterfte betreft. De kindersterfte is er het hoogst of op één na het hoogst van heel Amerika.

Er zijn bijna geen gezondheidsvoorzieningen. Maar een enkele dokter is bereid zich in de ziekenzaal voor minvermogenen te begeven. Er rijden nauwelijks ambulances, tenzij de politie ter plaatse is en er een laat komen.

Het onderwijssysteem in Newark is een puinhoop. Bij het openbaar onderwijs verlaat 33% van de leerlingen voortijdig de school en van de kinderen die de school aflopen, is een groot deel ver en ver op het leerprogramma achter. Vele kinderen zijn in de praktijk zo goed als analfabeet en zijn niet in staat zich in een moderne, technologisch hoog ontwikkelde tijd te handhaven.

De meeste schoolgebouwen zijn

verouderd en verwaarloosd. Vele ervan zijn meer dan vijftig jaar geleden gebouwd. De zwarte kinderen maken 85% van de totale schoolbevolking uit, terwijl de meeste onderwijskrachten blank zijn. De raciale spanningen in het klaslokaal zijn groot.

Minder dan de helft van alle zwarte volwassenen in Newark heeft tenminste het achtste leerjaar doorlopen.

Bij al deze sociale misstanden komt dan nog het toenemend gevaar van milieubederf. De stad doemt als een schim op uit de rook en de nevels die boven de wijde moeraslanden van New Jersey hangen. In het oosten begrensd door het sombere, grauwe water van de sterk vervuilde Passaic en gehuld in een gele wolk van fabrieksrook, ligt Newark daar in het centrum van het noordoosten van de VS. De rivier voert rioolwater en industriële af-

valstoffen van naburige chemische bedrijven en olieraffinaderijen naar de Baai van Newark. De luchtvervuiling van heel het industriegebied van New York en omgeving tast de ogen van zowel zakenlieden als getobewoners aan. Het afval van de moderne technologie is slechts een van de plagen die Newark aan zijn steeds langer wordende lijst van problemen heeft moeten toevoegen.

De huisvesting is een drama op zichzelf. Van het totale woningbestand van Newark blijft ongeveer een derde beneden alle minimumeisen. Sommige ambtenaren zeggen ronduit dat geen enkel huis in de stad aan de minimumeisen voldoet.

De huren in Newark zijn schandalig hoog. Eigenaars van krotwoningen vragen hoge huren voor bouwvallige of niet onderhouden panden. Een maatschappelijk werker in de ziekenzaal voor minvermogensden noemde gevallen van

huisjesmelkers die 150 tot 160 dollar per maand vroegen voor „flats” die men onmogelijk woningen kon noemen.

De gevolgen van de onlusten van '67 liggen er nog steeds als stille getuigen van verwoesting. In de binnenstad zijn nog honderden uitgebrande woningen te zien. Waar de rellen het hevigst zijn geweest, langs Springfield Avenue, vindt men overal met monotone regelmaat hetzelfde beeld; lege, zwart geblakerde geraamten van huizen. Pogingen de sporen van verwoesting door stads-sanering uit te wissen, halen maar bitter weinig uit. Ofschoon Newark erop kan bogen dat het van alle Amerikaanse steden het meeste geld per hoofd van de bevolking aan krotopruijing uitgeeft (\$277 per inwoner per jaar), zijn tot dusverre nog maar enkele ruïnes opgeruimd en door nieuwbouw vervangen.

OPLOSSINGEN OP LANGE TERMIJN VOOR AMERIKAANSE STEDEN

EENVOUDIGE, pasklare oplossingen zijn er niet, aangezien elke oplossing *op lange termijn* neerkomt op een stedelijke „revolutie”. Er zijn drie diep ingrijpende „revolutio-naire” veranderingen nodig om de grote steden in de VS te redden.

Vele grote steden, uit verleden en heden, zijn gebouwd door „verlichte dictators” en niet door aan handen en voeten gebonden politieke carrièremakers.

Gevraagd: het juiste soort van burgemeester . . .

Newsweek schreef onlangs: „Wat iedereen zoekt, is een *wijsgeer-koning*, een burgemeester met *zowel de macht om te kunnen besturen als de wijsheid om het goed te doen*”.

De econoom Raymond Vernon bracht het zó onder woorden: „Indien een belangrijk oogmerk van ons bestaan zou zijn het scheppen van machtige steden vol pracht en praal, dan viel er iets te zeggen voor een dictatuur. De grote steden van weleer waren de steden van een machtige staat — steden waarin een *dominerend vorst of bestuursorgaan* de macht en de wil bezat het gehoorzame volk bepaalde beperkingen bij het gebruik van de grond op te leggen.”

Een dynamisch stadsbestuur in de sterke handen van de *verkeerde* man zou echter een ramp kunnen betekenen. Vele burgemeesters van wereldsteden in onze dagen zouden, met een dergelijke macht bedeed, stellig respectabele dingen doen en opmerkelijk snelle en goede resultaten weten te bereiken. Maar anderen zouden misschien niet over de wijsheid, het leiderschap of het gezonde oordeel beschikken om zich van deze taak te kwijten. Waar vindt men de mannen van wie men mag aannemen dat ze 140 miljoen Amerikanen, verdeeld over 250 afzonderlijke stedelijke agglomeraties, elk met meer dan 50 000 inwoners,

op de juiste wijze zullen besturen?

En stel dát men deze mensen vindt, hoe kunnen die dan hun handelingsbevoegdheid *uitoefenen* in het kader van Amerika's vertegenwoordigende democratie met haar eindeloze controle en verantwoording?

De oplossing ligt voor een deel in een verandering van het bestuursapparaat.

. . . een nieuw soort van bestuur

Wij naderen thans 1976 — een wereld die totaal verschilt van 1776 toen de natie geboren werd. De Verenigde Staten zijn thans wat bevolking betreft 60 maal zo groot als 200 jaar geleden, geografisch 5 maal zo groot, duizend maal meer gezegend met materiële goederen, meer verstedelijkt, mobieler, beschaafder — en slapper wat geestkracht betreft. Maar ondanks al deze veranderingen zijn de bestuursvormen voor die 3½ miljoen plattelanders, stedelijke ambachtsslieden en planters van toen feitelijk onveranderd gebleven. De Grondwet, zoals die voor bedoelde samenleving werd opgesteld, wordt nog altijd als een geschenk des hemels vereerd.

„Als we het allemaal nog eens over moesten doen”, schreef Richard A. Netzer, hoogleraar in Stads-huishoudkunde aan de Universiteit van New York, „dan zouden we waarschijnlijk drie bestuursvormen hebben: *federaal, stedelijk en regionaal*”. Denk eens in wat dat betekent.

In Amerika ontwikkelde het begrip staat zich uit de „octrooien” verleend aan een aantal rijke kooplieden, edelen en bankiers, waarbij elke groep zijn eigen kolonie wilde stichten. Men ging volstrekt niet uit van één natie. De „counties” ontwikkelden zich vervolgens uit de allereerste steden. In beide gevallen werden de grenzen louter arbitrair en naar het toevallig uitkwam ge-

trokken, zodat ze nu volstrekt niet overeenstemmen met de bevolkings-spreiding van onze tijd.

De Amerikaanse posterijen gebruiken *Zip Codes* [postnummers], een op mensen afgestemd systeem; de vermelding van staat en „county” is voor de adressering niet meer nodig. Indelingen volgens de *Zip Code* doorkruisen — zoals dat ook bij marktonderzoeken gebeurt — alle staatsgrenzen, alsof deze niet bestaan (de meeste van deze grenzen zijn trouwens willekeurig gekozen lengte- en breedtegraden). Uit een vliegtuig ziet men geen grenzen, al-

„Als we het allemaal nog eens over moesten doen, dan zouden we waarschijnlijk drie soorten van bestuur hebben: federaal, stedelijk en regionaal.”

Richard A. Netzer
— Universiteit van New York

leen maar nederzettingen van mensen. Daarom ook dient de indeling van de rechtsgebieden uitsluitend te worden bepaald door het feit waar de mensen zich bevinden.

De zinloze tegenstellingen tussen de Amerikaanse staten onderling (de federale regering kan zich enkel bemoeien met kwesties tussen de staten, maar is machteloos wanneer de staatsgrenzen niet worden overschreden) dienen te verdwijnen. Aangezien iedere Amerikaan zich economisch, cultureel en geografisch in de invloedssfeer van een stedelijke agglomeratie bevindt, waarom zou men dan niet volkomen logisch komen tot bestuursvormen die gebaseerd zijn op menselijke nederzet-

tingen: dus federaal, stedelijk en regionaal bestuur?

... en een nieuw soort van bevolking

Natuurlijk zullen veranderingen in bestuur of leiderschap nooit mentaliteitsproblemen, die de geestkracht van Amerika verzwakken, kunnen oplossen. Wel zou een verandering van geestelijke instelling misschien de zo dringend noodzakelijke wijziging van leiderschap en bestuur kunnen bespoedigen.

De voornaamste menselijke ingrediënten die in de huidige steden het leven dragelijk maken zijn: onderling begrip, economische gelijkheid, verdraagzaamheid, samenwerking, arbeidslust, behoorlijke woningen, een stad met karakter en bovenal — burgers met karakter.

Anderzijds zou een moedige verandering in bestuur en leiderschap misschien tot een andere geestelijke instelling in Amerika kunnen leiden. Alle drie veranderingen zijn nodig om de Amerikaanse steden te redden.

Er is wel eens beweerd dat de grote steden „afgeschreven” zouden zijn. Dat is echter alléén waar wanneer de huidige tendens zich voortzet.

Stadsplanoloog H. Wentworth Eldridge vatte de mening van 50 collega's samen toen hij schreef: „Allen die van urbanisatie een ernstige studie maken, zijn het er tegenwoordig over eens dat er geen nieuwe, stralende steden zullen komen zonder *nieuwe, stralende mensen in een thans nog niet geheel duidelijke onderlinge relatie*”.

Straten, gebouwen en fabrieken vormen niet de primaire ingrediënten van een stad. Het zijn vóór alles de *mensen* die uitmaken of een stad al dan niet leefbaar is. Dit is bewezen door de catastrofe met Amerika's sociale woningbouw. Nieuwe huizen om in te wonen garanderen GEEN nieuw gedragspatroon van de bewoners. Om die reden ontstonden „hoogbouw-achterbuurten”.

Het uiterlijke gelaat dat steden tonen is belangrijk, maar het mentale, emotionele en spirituele gelaat van de bevolking is veel belangrijker. Amerika zal bereid moeten zijn iets te doen aan zijn bestuur en zijn mensen. Er is geen andere manier om hun steden te redden.

(Vervolg van blz. 22)

volkt rakende binnenstad. En naarmate het tempo van de migratie in en uit de stad hoger werd, nam ook het verval van de binnenstad hand over hand toe.

Over het geheel genomen verlieten er *meer* blanken de stad dan er zwarten binnenkwamen. Het gevolg was dat het totale aantal inwoners terugliep en de arme, zwarte bevolking verhoudingsgewijs steeg. Voor het stadsbestuur kwam dit neer op een versmalde grondslag voor haar belastingheffing. Als het ware van de ene dag op de andere werd de raciale samenstelling van Newark ingrijpend gewijzigd. Een zakenman uit Newark drukte het zo uit: „Op een gegeven moment kwamen we tot het besef dat er geen middenstand meer was”. Het tempo van Newarks ondergang begon zich te versnellen.

Ontwikkeling van twee „Newarks”

Het leefklimaat in de stad ging gestadig achteruit. De meeste negers zagen zich genoodzaakt te leven in wat nu een getto was geworden en moesten in de ellendigste krotten wonen, de afpersing van huisjesmelkers verduren en met de minderwaardigste baantjes genoegen nemen. Als werknemers moesten zij erop rekenen het allerlaatst aangenomen en het allereerst ontslagen te worden.

Wat zich allengs in het hart van Newark ontwikkelde, was het ergste raciale en economische getto van heel Amerika.

Naarmate criminaliteit, geslachtsziekte en andere sociale euvels zich veelvuldiger voordeden, namen steeds meer negers uit de middenstand — zij die het zich konden permitteren — de wijk. Achter bleven degenen — hetzij blank of zwart — die op geen enkele wijze weg konden komen.

Tegen het midden van de jaren zestig was Newark op Washington D.C. na de enige Amerikaanse stad met een overwegend zwarte bevolking. Nog in 1950 maakten de zwarten slechts 17% van de totale stadsbevolking uit. Tegen 1960 was dat opgelopen tot 35%. In 1970 werd het 60% van de 375 000 inwoners die de stad toen telde. Tegen 1975 verwacht men dat het 75% zal zijn.

De getale waarin de blanken de stad ontvluchtten was dramatisch te noemen. In de twintig jaar na 1950 verloor

de stad bijna 200 000 blanken of elke tien jaar ongeveer 100 000. Newarks eens zo bloeiende Ierse en joodse gemeenschappen waren al *en masse* gevlucht. Alleen de Italianen bleven.

Er ontstonden aldus twee raciaal zowel als economische van elkaar verschillende „Newarks”. Het eerste was het door de blanken beheerste commerciële „Newark”. Het tweede was het overbevolkte, getto-achtige zwarte „Newark”. Naarmate verpauperde zwarten het tweede „Newark” binnestroomden, werd de kloof tussen dat stadsdeel en het eerste „Newark” breder.

Weldra kwamen er van de mensen die in de stad werkten, meer uit de voorsteden dan uit de stad zelf. Overdag, op werkdagen, werd de stedelijke bevolking verdubbeld door de binnenkomende forensen. 's Avonds werd de bevolking weer gehalveerd door hun uittocht.

Inferno '67

Naarmate de twee „Newarks” verder uit elkaar groeiden, namen spanningen tussen de rassen toe. De blanken deden goede zaken in het commerciële „Newark”, maar woonden in de voorsteden rondom de stad. De zwarten zaten opgesloten in getto-„Newark” en raakten in toenemende mate verstrikt in een chaos van sociale en economische ellende.

Tegen de zomer van 1967 had deze raciale polarisatie in de binnenstad van Newark het kritieke punt bereikt.

Begin juli van dat jaar waren er in de stad ongeveer 24 000 negers werkloos. Hun aantal werd bijna verdubbeld door naar schatting 20 000 tieners, die nergens heen konden en niets om handden hadden. De spanning steeg.

Het tweede „Newark” was in alle opzichten een kruitvat geworden. Slechts het kleinste vonkje kon tot een catastrofale explosie leiden. Op de avond van de 12e juli ontstond die kleine vonk toen de politie een zwarte taxichauffeur arresteerde wegens een op zichzelf niet zo belangrijke verkeersovertreding. Weldra liepen de mensen te hoop en het gerucht deed de ronde dat hij op beestachtige wijze door blanke politiemannen was afgetuigd. Er werd zelfs beweerd dat de zwarte taxichauffeur door hen was doodgeslagen. Het duurde niet lang of de Molotow-cocktails vlogen in het rond — de

lang gevreesde rassenonlusten waren uitgebroken. Toen vijf dagen later alles voorbij was, waren hele wijken van Newarks binnenstad in geblakerde puinhopen veranderd. De uiteindelijke tol was: 26 doden, 1200 gewonden, 1300 personen gearresteerd, voor 10 tot 15 miljoen dollar aan materiële schade en duizenden winkels en woningen uitgebrand. Newark had de ergste rassenonlusten te verwerken gekregen sinds die van Watts in Los Angeles.

Van dat ogenblik af stelde Newark pogingen in het werk tot herbouw en het kalmeren van de gevoelens van rassehaat die tot de gewelddadigheden geleid hadden. Doch het werd al spoedig duidelijk dat de psychologische en emotionele littekens van rassehaat voor altijd in het beeld van de stad gegrift waren. De onlusten hadden geen ander gevolg dan dat veel mensen zonder dak en zonder werk waren gekomen, aangezien vele ondernemingen in de door de onlusten geteisterde wijken genoodzaakt waren definitief te sluiten.

Verdere verwording volgend op de onlusten

Als gevolg van de onlusten ontwikkelde zich aan beide kanten van de rassengrens een nieuw verschijnsel. Georganiseerde groepen begonnen zich op de volgende uitbarsting voor te bereiden.

Tamelijk grote groepen onder de blanke minderheid begonnen met de formatie van weerbaarheidsafdelingen ten einde zich tegen een eventuele zwarte invasie te kinnen verdedigen. Honderden mannen werden geoefend in de techniek en de tactiek van een guerrilla, met gebruikmaking van automatische wapenen en Molotow-cocktails. Van één leider van zo'n afdeling werd verteld dat hij op z'n minst over één tank en twee helicopters kon beschikken indien de zaak werkelijk uit de hand mocht lopen.

In het zwarte getto wakkerden militante negers het vuur van rassehaat en tweedracht aan. Door de blanken de schuld van de onlusten te geven, bleven ze hameren op hun eis van een volledig zwart stadsbestuur. Eisen dat alle blanken eruit gezet zouden worden werden luider.

In het Newark van ná de rassenrellen ontwikkelde zich een raciaal „angst-evenwicht”. Naarmate aankondigingen van een volgende uitbarsting vaker ge-

Foto: Wide World

„Het gaat ons er niet om de Newarks van Amerika te redden; het gaat ons erom Amerika zélf te redden.”

— *Kenneth Gibson, burgemeester van Newark*

hoord werden, haastten de mensen zich naar de wapenwinkels in de steden rondom Newark en kochten ze leeg.

Bovendien begon er zich nog een andere onheilspellende raciale tendens te ontwikkelen. Dit keer betrof het de Italiaanse minderheid in het noorden van de stad die evenmin de discriminatie van de kant van de zwarte meerderheid als het gebrek aan financiële steun van de blanken uit het commerciële stadsdeel konden waarderen.

Daarmee had de raciale polarisatie in Newark een derde dimensie ontwikkeld en gezaghebbende figuren hebben al gewaarschuwd dat eventuele nieuwe rassenonlusten in Newark zich wel eens op drie fronten zouden kunnen afspelen.

Het werd weldra duidelijk dat de situatie in Newark na de onlusten, vooral in de binnenstad, alleen maar erger zou worden. Een algemeen gevoel van hopeloosheid maakte zich van de meeste mensen meester. De sociale moeilijkheden werden groter. De huisvesting werd steeds slechter. Het aantal steuntrekkers vloog omhoog. De gezondheidstoestand verslechterde.

Newarks trieste lot werd kenmerkend voor dat van de meeste Amerikaanse steden in de periode volgend op de lange, hete zomers in de tweede helft van de jaren '60. Alleen waren de problemen in deze stad veel ernstiger — zó zelfs dat Newark weldra op elk gebied van stedelijke problemen de koploper van het land werd.

Op zoek naar oplossingen

Toen werd, ruim een jaar geleden, Kenneth Gibson tot Newarks eerste negerburgemeester gekozen. Vele zwarten zagen in Gibson zoiets als een „politieke heiland” en verwachtten dat hij op slag wonderen op het gebied van stadssanering zou verrichten. Het bleek echter al gauw dat geen enkel mens, blank of zwart, in staat was het doodzieke Newark te veranderen in een gezonde, welvarende stad. Reeds voor Gibson op het toneel verscheen, verkeerde de stad in ernstige moeilijkheden en het zag ernaar uit dat het zo zou blijven lang nadat de man weer zou zijn verdwenen.

Sinds Gibsons verkiezing is het met Newark steeds verder bergaf gegaan. De burgervader ziet met toenemende wanhoop de verwording van zijn stad aan. Er gaat bijna geen maand voorbij of burgemeester Gibson legt een be-

langrijke verklaring af over Newarks vele moeilijkheden.

Terwijl de leidende figuren van Newark rondtasten naar oplossingen, zakt de stad steeds dieper weg in het moeras van stedelijke chaos. Deskundigen waarschuwen steeds nadrukkelijker dat de stad een letterlijke dood zal sterven tenzij er snel oplossingen gevonden worden. De *New York Times* stelde het aldus: „De mensen zelf [d.w.z. zij die verantwoordelijk zijn voor de genezing van onze stedelijke kwalen], ongeacht hun ras, bedoelingen of capaciteiten, zitten gevangen in een situatie die *onmogelijk kan worden opgelost met de thans voorhanden zijnde middelen*”.

Als de Amerikaanse steden het tragische voorbeeld van Newark volgen — en stadsplanologen beweren dat ze dat reeds doen — dan staat de Ameri-

kaanse stedeling een barre toekomst te wachten. Newark is een stervende stad. Het vertoont alle symptomen van een stad op haar sterfbed. Alle andere Amerikaanse steden zijn eveneens zwaar ziek. Ook zij zullen weldra op sterven liggen, zo waarschuwen de deskundigen. Het is alleen een kwestie van tijd, tenzij er oplossingen gevonden worden. Zoals burgemeester Gibson reeds in januari 1971 waarschuwde: „Het gaat ons er niet om de Newarks van Amerika te redden; het gaat ons erom Amerika zélf te redden”.

De meeste mensen in Amerika, zoals trouwens in heel de westerse wereld, wonen in steden. Wanneer het lot van onze steden op het spel staat, staat ook het lot van de mensen erin op het spel. En de mensen zijn het redden waard, ook al zijn de steden zoals wij die kennen, dat misschien niet. □

Persoonlijk

van

(Vervolg van blz. 1)

de Tweede Wereldoorlog ten grave gedragen. Daaronder bevond zich nog een blad waar ik bij twee gelegenheden mee in aanraking kwam — *The Saturday Evening Post*. In januari 1969 verscheen het laatste nummer ervan.

Toen ik een jongen van acht was, verkocht ik de *Saturday Evening Post* uit een grote zak die ik over mijn schouder had hangen. Op de zak stond gedrukt: „*The Saturday Evening Post*, opgericht door Benj. Franklin”.

Jaren later had ik er nog eens persoonlijk contact mee. Het was in 1919 of 1920. Ik was toen een vertegenwoordiger van uitgevers en had mijn eigen kantoor in de zakenwijk van Chicago. Ik was advertentiemediaman voor een hele serie tijdschriften.

In die tijd werd de Curtis Publishing Company te Philadelphia, uitgevers van zowel de „POST” als *The Ladies Home Journal*, niet alleen als de grootste, maar ook als de best beheerde organisatie in de uitgeverswereld beschouwd. Deze reuzenmaatschappij hield een onderzoek onder advertentieagentschappen in Chicago ten einde de twee meestbelovende jonge vertegenwoordigers van uitgevers te vinden

en hen voor de redactiestaf van de *Saturday Evening Post* aan te werven. Ik was één van de twee vertegenwoordigers die door de vele advertentieagentschappen werden voorgedragen.

In die tijd wendde ik mij vaak voor raad en advies tot de heer Arthur Reynolds, toentertijd hoofddirecteur van de Continental and Commercial National Bank (thans Continental Illinois National Bank), de grootste bank in Amerika buiten New York. Ik kende de heer Reynolds reeds van de tijd dat hij hoofddirecteur van de Des Moines National Bank was. Een secretaresse bracht hem snel een dossier over de Curtis Publishing Company.

De heer Reynolds nam het dossier vluchtig door en raadde mij af het eervolle aanbod van Curtis aan te nemen. Wat hij zei kwam hierop neer: „Het zal waarschijnlijk ettelijke jaren duren voordat je in de buurt van de allerhoogste topfiguren komt. Je bent nu de grootste steen in een kleine plas water en daar zou je een kiezelsteentje in een groot meer zijn. De Curtis-mensen laten hun personeel niet snel promotie maken en zij betalen in verhouding lage salarissen, vanwege hun reputatie het neusje van de zalm te zijn. Je leert meer en je hebt een veel betere toekomst waar je nu bent.”

Had ik niet de raad van de gezaghebbendste bankier van Chicago opgevolgd, dan had ik waarschijnlijk in januari 1969 naar een andere baan moeten uitkijken. Het stopzetten van de POST sloeg in de uitgeverswereld in

als een bom. Curtis Publishing Company liet graag uitkomen dat de „Post” nog door Benjamin Franklin was opgericht. Toen het in het tijdschriftenkerkhof werd bijgezet had het een oplage van 6 400 000.

Andere belangrijke tijdschriften met grote oplage die sinds de Tweede Wereldoorlog (SINDE DE TELEVISIE) in de VS het loodje hebben gelegd zijn: *Colliers*, oplage 4 197 000, dat van 1888 tot 1957 bestond, en de *Woman's Home Companion* met een oplage van 4 288 800, dat van 1873 tot 1957 verscheen. Beide waren eigendom van Crowell-Collier.

De voornaamste doodsoorzaak van deze tijdschriften — en die van vele tegenhangers in andere landen — was de tv. Sinds de Tweede Wereldoorlog heeft de tv meer en meer van het landelijke advertentiebudget tot zich getrokken.

Maar dat is niet de enige reden.

Intussen heeft een ander tijdschrift een gestage, gezonde en belangrijke groei doorgemaakt. Het begon als het allerkleinste „tijdschrift” dat ooit verscheen en is nu een magazine met een wereldomvattende oplage van meer dan 2 000 000 exemplaren in vijf talen — waaronder de Nederlandse uitgave *De ECHTE WAARHEID*.

Daar zijn REDENEN voor.

Er is, ik herhaal het nog eens, een OORZAAK voor elk gevolg.

Volgende maand hoop ik dit onderwerp voort te zetten en u enkele verrassende feiten te geven. □

INTERVIEWS

(Vervolg van blz. 10)

tweede resolutie betreft de kwestie van de verdeling van Palestina in twee delen — een joods en een Arabisch deel. Israël verzette zich daartegen, omdat het zich buiten de grenzen van 1947 uitbreidde. De derde resolutie betrof de internationalisering van Jeruzalem. Tot dusver heeft Israël geweigerd die te aanvaarden. Israël heeft Oost-Jeruzalem geannexeerd en de stad tot hoofdstad verklaard.

V. Excellentie, wat betekenen de heilige plaatsen in Jeruzalem voor het Arabische volk?

A. Oost-Jeruzalem is volkomen, voor honderd procent Arabisch en heeft tot 1967 ontegenzeggelijk deel uitgemaakt van Jordanië. Daarom dient het nog steeds als bezet Arabisch grondgebied beschouwd te worden.

De heilige plaatsen zijn er voor iedereen; voor de drie godsdiensten en voor de gehele wereld. Maar de soevereiniteit over het land is in Arabische handen geweest en had dat altijd moeten blijven.

V. Toen uw regering de soevereiniteit over dat gebied bezat, Excellentie, waarom kregen de Israëli's toen geen vrije toegang tot wat zij als hun heilige

plaatsen beschouwden, in het bijzonder de Klaagmuur?

A. De stem van Israël wordt in deze kwestie veel meer gehoord dan die van de Arabieren. De Verzoeningscommissie die in Luzon bijeenkwam en die op grond van een resolutie van de Verenigde Naties was ingesteld om te trachten een oplossing voor de kwestie te vinden, verzocht beide partijen zich te verplichten de heilige plaatsen te beschermen en vrijelijk toegankelijk te maken. De Arabieren deden deze toezegging, maar Israël weigerde. De Israëli's hebben nooit enige toezegging gedaan, omdat de heilige plaatsen niet alleen in Oost-Jeruzalem, maar in heel Palestina verspreid liggen. Het is het Heilige Land van de wereld — en behoort noch tot Palestina of Israël, noch tot de Westoever van de Jordaan. Overal in Jeruzalem bevinden zich heiligdommen en heilige plaatsen van christenen en moslems.

V. Geloof u dat de huidige Israëlische regering Oost-Jeruzalem terug zal geven?

A. Als er nog rechtvaardigheid bestaat, moet zij dat doen.

V. Wat gebeurt er dan met de vele moderne flatgebouwen die op het ogenblik in Oost-Jeruzalem worden opgetrokken, de annexatie van de stad, de aansluiting van electriciteitsnetten en riooleringen, van buslijnen, telefoonlijnen en

het ene burgemeesterschap van Teddy Kollek?

A. Dat deze dingen nu eenmaal zijn gebeurd, betekent nog niet dat men ze wettigheid moet toekennen. Het moet niet als een *fait accompli* aanvaard worden. Zou men zo iets wettig verklaren, dan zouden de internationale betrekkingen volledig verstoord worden en zou er in de hele wereld geen vrede meer zijn. Als zij het grondgebied echter teruggeven, zullen wij ze schadeloos stellen voor wat zij er aan hebben besteed.

V. Geloof u niet dat de Arabische wereld in het Midden-Oosten werkelijk gebaat zou zijn bij een vreedzame en productieve Israëlische economie?

A. De Israëlische economie en industrialisatie worden nogal overdreven voorgesteld, niet volgens de feiten. Het is een economie die in hoge mate heeft gesteund op schenkingen uit het buitenland. De economie van de Arabische wereld doet er niet voor onder.

Zelfs in Jordanië — een klein land — hebben wij kleine industrieën opgebouwd. Als we meer tijd hadden gehad, zouden wij nu een bloeiende economie hebben. Maar wanneer Israël inderdaad gevolg geeft aan resolutie 242 en de vijandelijkheden worden gestaakt, zou ik niet weten waarom wij geen profijt zouden kunnen trekken van hun ervaringen en zij van de onze. □

JOEGOSLAVIË

(Vervolg van blz. 20)

sterken, maakt de verwarring in de Balkan nog groter. Zij hebben daar, ofschoon in beperkte mate, diplomatieke successen geboekt tot groot leedwezen en ontsteltenis van het Kremlin.

Roemenië heeft gedurende vele jaren naar de Chinese vriendschap gedongen, in een poging wat krachtiger te staan in zijn worsteling voor grotere onafhankelijkheid van Moskou. En China was hiertoe graag bereid in zijn verlangen de positie van de grote rivaal Rusland in de strategisch belangrijke Balkan te overvleugelen.

Tot op zekere hoogte zijn de Joegoslaven voor zowel de Chinezen als de Russen op hun hoede. Jarenlang hebben onverzoenlijke stalinisten in Peking het „Titoïsme” gebrandmerkt als verraad aan het communisme. De laatste tijd zijn de Joegoslaven zelfs nog liberaler geworden in hun opvattingen,

terwijl de Chinese communisten dogmatisch bleven. Ideologisch staat Joegoslavië heden dan ook dichter bij het westerse socialisme dan bij Peking.

Europese mentaliteit

In Joegoslavië bestaat nu een sterke overtuiging ten aanzien van de noodzaak het land te integreren in een sterk Europa om zodoende de sovjetdreiging te compenseren.

Dit is speciaal het geval in de noordelijke republieken: Kroatië en Slovenië. Deze volkeren die rooms-katholiek zijn en het Latijnse (i.p.v. het Cyrillische) alfabet gebruiken, zijn al van oudsher verbonden geweest met centraal Europa, toen de rest van Joegoslavië deel uitmaakte van het Turkse Rijk.

Een Kroatisch schrijver zei onlangs nog: „Natuurlijk zal men in Belgrado ongerust blijven dat wij (de Kroaten) op een goede dag de Joegoslavische Federatie zullen verlaten. Op dit ogenblik zijn wij, met de Slovenen, de

locomotief die de Serviërs, de Bosniërs, de Montenegrijnen en de Macedoniërs Europa binnenhalen.”

De mogelijkheid bestaat inderdaad dat Joegoslavië tenslotte deel zal gaan uitmaken van een machtig verenigd Europa, waarvan de EEC-landen nu al de kern vormen. Hoewel dit dus nog geenszins een feit is, lijkt het nu toch veel aannemelijker dan in de jaren '50.

De Sovjetunie — reeds ongerust over het weerspannige Roemenië en bevreesd voor een herleefd China, en uitermate bang haar toenemende invloed in het Middellandse Zeegebied te zullen verspelen — zal deze ontwikkelingen misschien met grote ontsteltenis bezien.

Tegenwoordig is de Balkan nog steeds het kruitvat dat het altijd geweest is. Een Balkan-crisis was de vonk die de Eerste Wereldoorlog deed uitbarsten. Het is te hopen dat een nieuwe crisis in de Balkan niet de vonk zal worden die de Derde Wereldoorlog doet ontbranden. □

vooruitlopend nieuws

in de spiegel van het WERELDGEBEUREN

● Keizer Hirohito's reis — betogingen en onverschilligheid

De eerste reis ooit door een regerend Japans keizer in het buitenland ondernomen bleek een enigszins minder enthousiaste afloop te hebben dan men verwacht had.

Keizer Hirohito's bezoek aan verschillende Europese steden in oktober jl. werd ontsierd door koele en een soms vijandige houding van de kant van de bevolking. Japanse correspondenten die de keizer op zijn 18-daagse reis vergezelden, gaven uiting aan hun ontsteltenis over de animositeit jegens de keizer — het levende symbool van Japan — 26 jaar na de Tweede Wereldoorlog.

De Japanse pers trachtte de negatieve aspecten van de rondreis te verbloemen maar dit was gemakkelijker gezegd dan gedaan. Publiek ressentiment en betogingen waren vooral uitgesproken in Nederland.

Het was duidelijk dat de oorlogsherinneringen nog sterk voortleefden, vooral onder de 200 000 Nederlandse immigranten uit het voormalige Nederlands-Indië waarvan velen wreedheid en ontberingen in Japanse gevangenkampen ondergaan hadden.

Zelfs op plaatsen waar geen betogingen waren bleek de reactie van de kant van het publiek ongewoon gereserveerd te zijn. Zo bewoog de publieke opinie in Groot-Brittannië zich bijvoorbeeld tussen enerzijds het menselijke verlangen de Japanse acties in het verleden te vergeven en de welvarende natie te accepteren voor wat zijn vandaag is — en anderzijds het tegenovergestelde verlangen niet de les te vergeten die de Tweede Wereldoorlog ons had moeten leren alsook de rol die Japan erin gespeeld heeft. Het feit dat de keizer maar weinig in het publiek gesproken heeft en helemaal niet direct naar het verleden verwezen heeft droeg bij tot een eerder onverschillige atmosfeer rond deze overigens historische reis.

Niettemin is het afleggen van bezoeken aan het buitenland door het Japanse staatshoofd een feit zonder weerga en er zijn aanwijzingen dat zijn volgende reis hem naar de Verenigde Staten zal brengen. Het is duidelijk dat Japan in 1972 een steeds sterkere invloed op het wereldgebeuren zal uitoefenen.

● De Eritreese crisis

In Eritrea — Ethiopië's veertiende provincie — is op het ogenblik een guerrillaoorlog gaande waarbij een hoge inzet op het spel staat.

De onrust in Eritrea wijst op moeilijkheden waarbij andere delen van Ethiopië betrokken zouden kunnen worden wanneer de regering van de 78-jarige keizer Haile Selassie tot een einde komt. Haile Selassie's rusteloos, onderontwikkeld keizerrijk wordt door de kracht van zijn eigen wil en persoonlijkheid bijeengehouden. Hij heeft Ethiopië altijd als een pro-westers bastion in stand gehouden, in weerwil van de pogingen tot communistische infiltratie in het Midden-Oosten en Noord-Afrika.

Het Eritreese Bevrijdingsfront, een radicale militaire organisatie, heeft sinds 1962 de strijd aangeboden met het Ethiopische leger toen Eritrea door Ethiopië als een veertiende provincie van het rijk opgenomen werd — een actie die vele Arabische Eritreërs tot ongenoegen stemde.

Het conflict heeft nu zo'n omvang bereikt dat de Ethiopische regering op het ogenblik 15 000 manschappen van zijn 40 000 man sterke leger bestemd heeft voor het bestrijden van de guerrilla's in deze provincie.

De politieke doelstellingen die het Bevrijdingsfront afgekondigd heeft hebben een pan-Arabische, anti-zionistische inslag en omvatten de eis dat de Rode Zee een „Arabisch Meer” moet worden. Osman Sabbe, secretaris-generaal en voornaamste woordvoerder van het Bevrijdingsfront, heeft meermaals tegenover Amerikaanse en Arabische journalisten verklaard: „Wij streven de oprichting na van een werkelijk onafhankelijk en Arabisch Eritrea”.

De inzet van deze strijd is het meesterschap over de zuidelijke toegang tot de Rode Zee. Straat Bab-el-Mandeb, die bij de Eritreese kust slechts vijftien kilometer breed is, beheerst de scheepvaart die voor Europa's industriële behoeften van zo'n vitaal belang is.

Ook de laatste Amerikaanse basis op het *hele* Afrikaanse continent staat op het spel. De legerbasis Kagnaw in Asmara, de hoofdstad van Eritrea, heeft een militair communicatiecentrum dat 70 miljoen dollar gekost heeft, met ongeveer 4000 Amerikanen en hun gezinsleden.

Het gevaarlijkste van al is een mogelijke uitbreiding van het Arabisch-Israëliësch conflict. Israël geeft technische hulp — waaronder een opleidingsprogramma voor politieagenten — aan de Ethiopische regering in de strijd tegen de guerrilla's. Van haar kant heeft de Ethiopische regering naar verluidt verscheidene eilandjes voor de kust van Eritrea als luchtmachtbases aan Israël afgestaan. Anderzijds zijn de Arabische landen, die ook het meest vijandig staan tegenover Israël, de voornaamste landen die het Bevrijdingsfront hulp verlenen.

UITZEND- TIJDEN

De WERELD VAN MORGEN

IN EUROPA

In het Engels —

RADIO MANX — 188 m (1594 kHz) — zondags: 14.45 en 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 10.30 en 19.30 — 89 & 91 FM — zondags: 19.45; 's maandags t/m zaterdags: 19.30.

In het Frans —

RADIO LUXEMBURG — 1239 m — 's maandags: 5.30; dinsdags en vrijdags: 5.15; donderdags: 5.10.

EUROPA Nr. EEN — Felsberg, Saar, Duitsland — 1647 m (182 kHz) — zondags: 6.15; 's woensdags en zaterdags: 5.27.

In het Duits —

RADIO LUXEMBURG — 49 m (6090 kHz) en 208 m (1439 kHz) — zondags: 6.05; 's maandags, dinsdags en vrijdags: 5.00.

In het Spaans —

RADIO MIRAMAR — Porto, Portugal — 382 m — zaterdags: 22.30.

RADIO MARAMAR — Barcelona, Spanje — 's maandags: 6.45, vrijdags en zaterdags: 24.00.

IN CANADA

In het Frans —

CJSA — Ste-Agathe-des-Monts, Quebec — 1230 kHz — 's maandags, 's woensdags, vrijdags: 18.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags en zaterdags: 17.00.

In het Engels —

CKY — Winnipeg — 580 kHz — zondags: 7.00; 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CKFH — Toronto — 1430 kHz — zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

CKOY — Ottawa — 1310 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 5.30.

CFMB — Montreal — 1410 kHz — zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 6.30.

IN MIDDEN- EN ZUID-AMERIKA

In het Frans —

4VBM — Port-au-Prince, Haiti — 1430 kHz — 's woensdags: 19.45.

RADIO ANTILLES — Montserrat, Kleine Antillen — 930 kHz — 's maandags, donderdags en zaterdags: 20.45.

RADIO CARAIBES — St. Lucia, Kleine Antillen — 840 kHz — 's maandags t/m vrijdags: 6.15.

In het Engels —

RADIO BARBADOS — Pine Hill, Barbados — 795 kHz — zondags: 10.30; 's maandags t/m vrijdags: 9.30; zaterdags: 11.00.

ZFB 1 — Radio Bermuda — 960 kHz — dagelijks: 13.30.

GUYANA BROADCASTING SERVICE — Georgetown — 560 kHz — zondags: 13.30; 's maandags t/m zaterdags: 13.00.

JAMAICA BROADCASTING —

Kingston — 560 kHz — dagelijks: 24.00.

Mandeville — 620 kHz — dagelijks: 24.00.

Montego Bay — 700 kHz — dagelijks: 24.00.

Port Maria (Port Galina) — 750 kHz — dagelijks: 24.00.

RADIO GUARDIAN — Trinidad — 's maandags t/m zaterdags: 22.00; zondags: 18.15.

RADIO ANTILLES — Montserrat, Kleine Antillen — 930 kHz — dagelijks: 18.30.

In het Spaans —

XESM — Mexico 12, D.F. — 1470 kHz — zondags: 9.00.

RADIO LA CRONICA — Lima, Peru — 1320 kHz — zondags: 19.00.

WIAC — San Juan, Puerto Rico — 740 kHz, 102,5 FM — zondags: 9.30.

RADIO CORPORACION C.B. 114 — Santiago, Chili — zondags: 9.15.

IN AZIË

In het Engels —

DZAG — Manila — 960 kHz — dagelijks: 20.00.

KSBK — Okinawa — 880 kHz — zondags: 12.06.

HSAAA — Bangkok, Thailand — 600 kHz — zondags: 9.30; 's maandags t/m zaterdags: 22.05.

IN AFRIKA

In het Engels —

RADIO LOURENÇO MARQUES, MOÇAMBIQUE — 92 m (3301 kHz) en 60 m (4925 kHz) — 's maandags, 's woensdags en zaterdags: 22.00; dinsdags, donderdags en vrijdags: 22.30.

IN AUSTRALIË

In het Engels —

2KY — Sydney — 1020 kHz — 's maandags t/m 's woensdags: 20.30.

3BA — Ballarat — 1320 kHz — zondags t/m donderdags: 21.30; vrijdags: 16.30.

4BK — Brisbane — 1300 kHz — zondags t/m vrijdags: 22.30.

7HT — Hobart — 1080 kHz — zondags t/m vrijdags: 19.30.

IN DE VERENIGDE STATEN

In het Engels —

WEVD — New York — 1330 kHz, 97,9 FM — dagelijks: 22.00.

KGBS — Los Angeles — 1020 kHz, 97,0 FM — zondags: 10.00; 's maandags t/m zaterdags: 6.00.

KIRO — Seattle — 710 kHz — 's maandags t/m vrijdags: 22.30.

WEDO — Pittsburg — 810 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 7.30.

WEAW — Chicago — 1330 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 0.15 en 8.00.

WWL — New Orleans — 870 kHz — 's maandags t/m zaterdags: 22.30.

KSL — Salt Lake City — 1160 kHz — dagelijks: 5.30 en 23.15.

Een volledige lijst van uitzendtijden wordt u op aanvraag gaarne toegestuurd.

FEDERATIE

(Vervolg van blz. 4)

zijn bezoek aan Egypte in een poging een oplossing te vinden voor het Arabisch-Israëliësch geschil) de afuisterapparatuur hadden ontdekt, begreep Sadat wat er gaande was. De staatsgreep had geen succes en Sadat kwam eruit te voorschijn als Egyptes sterke man.

Het is volkomen duidelijk dat de plaatselijke communisten in de Arabische landen geen deel wensen te hebben aan een federatie. Naar verluidt zijn

andere communisten in het buitenland dezelfde mening toegedaan. Een sterke natie die verschillende Arabische landen zou verenigen, zou sterk genoeg op zichzelf worden. De afhankelijkheid van de Sovjetunie zou afnemen, hetgeen zou uitlopen op een aanzienlijke vermindering van de invloed van het Kremlin. En dat zou Moskou misschien niet zo erg welkom zijn.

Intussen zou een Verenigde Staten van Arabische landen wel eens haar militaire en politieke spieren kunnen gaan ballen. Dit zou het *gevaarlijke* Arabisch-Israëliësch conflict weer kunnen doen oplaaien. De Arabieren zou-

den zich nu misschien opgewassen achten tegen de taak Israël te verslaan. In een andere richting zou een vergrote Arabische Federatie zich misschien tegen Europa beginnen te verzetten. (De Verenigde Staten van Amerika hebben momenteel weinig invloed in de Arabische wereld.)

De Federatie zou Europa op velerlei manieren onder druk kunnen zetten. Om een voorbeeld te noemen: Libië produceert 3,4 miljoen barrels olie per dag. Zoals eerder opgemerkt is het een der grootste olieleveranciers van Europa. Ook zou Libië Algerije onder druk kunnen zetten om de oliekraan dicht

te draaien. Daar komt dan nog bij dat Syrië schrijlings op de pijpleidingen zit die Saoedi-Arabische en Iraakse olie naar de Middellandse Zee transporteren.

Egypte is ook met een nieuwe olietactiek op de proppen gekomen. Het idee is de olieproducenten van het Midden-Oosten en Noord-Afrika domweg te laten weigeren de huidige jaarproductie op te voeren. Dit zou de olielanden blijvend van hoge inkomsten verzekeren, maar een acuut olietekort veroorzaken in een West-Europa dat op een voortdurend stijgend verbruik is ingesteld. De toeneming van het Europese verbruik bedraagt een miljoen barrels per dag, of een verhoging van 12 procent per jaar.

Gezien deze kritieke factoren begint de toekomst van de huidige of vergrote Federatie een uitermate belangrijk aspect in de wereldpolitiek te worden.

Zal de Federatie blijvend zijn?

Men dient zich af te vragen of de vernederende Arabische nederlaag in juni 1967 een basisvoorwaarde voor succes zou kunnen hebben geschapen. Ongeduld en emotionaliteit zijn zeer sterke Arabische kenmerken. En toch hebben ze een zekere mate van geduld en van afwezigheid van emotionaliteit aan de dag gelegd.

In tegenstelling tot wat bij vorige pogingen tot eenwording het geval was, heeft men ditmaal de tijd genomen om zich voor te bereiden. Het oude recept was een federatie uit te roepen zonder dat de besprekingen en de voorbereidingen ertoe zelfs maar waren begonnen. Ditmaal zijn er twee jaar voorbereidingswerkzaamheden sedert het Verdrag van Tripoli werd getekend. De staatsregeling werd ter goedkeuring aan de drie

staatschouwen voorgelegd eer de Federatie van kracht werd. Ook werd de zaak in de drie landen aan een volkstemming onderworpen. Dit was vroeger iets ongehoords.

Een andere belangrijke verandering is het feit dat Soedan werd verzocht met toetreden te wachten tot het zich gereed achtte. Maar de Soedanese delegatie nam wel aan alle besprekingen deel en had een aandeel in de opstelling van de grondwet.

Er bestaan natuurlijk vele elementen van verdeeldheid in de Arabische wereld. Er heerst vijandigheid tussen Egypte en andere Arabische staten. Verder wordt Egypte door Afrika aangetrokken, waarmee het geografisch nauw verbonden is. Tenslotte is er de tegenstelling tussen de „radicale” of „socialistische” republieken en de „reactionairen” of de „monarchieën”.

Of de Federatie het al dan niet zal uithouden staat dus te bezien. Mag men op eerdere ontwikkelingen afgaan, dan lijkt een breuk onvermijdelijk — hoewel een afscheiding ditmaal meer moeite zou kosten daar elk van de drie Arabische landen in geval de plaatselijke of federale veiligheid bedreigd wordt, mogen interveniëren in de aanlegenheden van de andere staten. Maar zolang er angst bestaat voor Israël, blijft er een sterke tendens tot eenwording aanwezig.

Naar de mening van het gros der politieke waarnemers zal de Federatie niet blijvend zijn, of althans geringe gezamenlijke macht uitoefenen. Maar het feit dat zij tot een formidabele Arabische macht zou kunnen uitgroeien, maakt de toekomstige ontwikkeling van deze nieuwe Federatie en haar mogelijke expansie tot een zaak die waard is zorgvuldig in de gaten te worden gehouden. □

Wat onze LEZERS SCHRIJVEN

(Vervolg van binnenzijde voorpagina)

een unieke documentatie over het wereldgebeuren in de laatste tijd, objectief, oordeelkundig weergegeven, zoals men nergens anders vindt. Nee, gedane zaken nemen geen keer en anderen kunnen ook mogelijk hun besluit nemen aangaande de door u geschreven artikelen.”

M.V., Aalsmeer

„De uitgave van uw blad heeft geen doel om geprezen te worden, doch de mensheid te dienen en te helpen. Ik hoop van harte dat *De ECHTE WAARHEID* haar doel bereikt tot voordeel en geluk van velen. Wat ik pas terloops gezien heb, is dat de artikelen actueel en interessant zijn. Ze zijn van blijvend belang.”

B.D., Bandung, Indonesië

Geen geringe steun

„Het wijzen door u o.a. op de vele zieke toestanden in deze wereld is voor mijn vrouw en mij (met jonge kinderen) geen geringe steun.”

W.J.D., Aerdenhout

De Echte Waarheid

„*De ECHTE WAARHEID* heeft mij geholpen verschillende problemen op een objectieve manier te bekijken en mijn vroeger ingenomen standpunten te herzien en ze in die mate in de goede zin te wijzigen.

„Zodanig heb ik dan ook een beter inzicht gekregen op de heersende toestanden en problemen van mens en wereld.”

R. de C., Deurne (Antw.)

„Weet u dat als ik met een exemplaar van *De ECHTE WAARHEID* op school kom, bijna alle leerkrachten het willen lenen?”

R.L.K.S., Paramaribo

„Uit de aard van mijn beroep, nl. ambtenaar bij de douane, heb ik al eens de gelegenheid een nummer van *De ECHTE WAARHEID* in te kijken.

„Uw maandblad heeft mij verbluft, zo niet zelfs geschokt, door de oprechtheid van zeggen en een verbluffende feitenkennis.”

A.J.K.B., Oostende (W.-VI.)

CHAOS en VERWOESTING? of VREDE en HARMONIE?

Hoe zal deze wereld er in tien jaar tijds uitzien? U kunt nu al te weten komen wat er gaat gebeuren. Aan de hand van dit boek zult u, verbaasd, een blik in de toekomst kunnen werpen — in een wereld zoals die er over tien tot vijftien jaar zal uitzien. Het bevat de meest hoopvolle vooruitzichten die u ooit gelezen heeft. Vraag ons om uw gratis exemplaar.

IN DIT NUMMER

★ EEN VERENIGDE STATEN

VAN ARABISCHE LANDEN?

Op 1 september 1971 werd de grondwet van een federatie van drie Arabische republieken ter stemming aan de bevolking van Egypte, Syrië en Libië voorgelegd. De uitslag was bijna 100 procent vóór federatie. De vraag is echter: „Is het blijvend?” Zie pagina 2.

★ HET MIDDEN OOSTEN — VRAAGGESPREKKEN MET ARABIËREN EN ISRAËLI'S

Ten einde vast te stellen hoe vooraanstaande Arabieren en Israëli's over het conflict in het Midden-Oosten denken, hebben de adjunct-hoofdredacteur en redactieleden van De ECHTE WAARHEID vraaggesprekken gehad met Arabische en Israëli'sche diplomaten en politieke leiders bij de VN en in Jeruzalem. Zie pagina 6.

★ U KUNT SLANK WORDEN

Miljoenen mensen in onze westerse wereld hebben te kampen met overtollig gewicht. Bent u er één van? Hoe staat het met uw kinderen of familieleden? Hier volgt wat u ertegen kunt doen. Zie pagina 11.

★ TITO'S JOEGOSLAVIË: SLEUTELGEBIED IN EUROPA'S „WEKE ONDERLICHAAM”

Ruim 20 jaar lang heeft maarschalk Tito het unieke Joegoslavische experiment van onafhankelijk nationaal communisme geleid. Zie pagina 17.

★ NEWARK: EEN STERVENDE STAD

In 1967 werd Newark geteisterd door een van de ergste rassenrellen uit de Amerikaanse geschiedenis. Tegenwoordig staat het in Amerika bovenaan de lijst in misdaad, druggebruik, venerische ziekte, t.b.c., krotwoningen, steuntrekkers, vermogensbelasting en zelfs in kraamvrouwsterfte. Zie pagina 21.